

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET MISLUKTE PROEFSTUK

N° 2472

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Mislukte Proefstuk

HOOEDSTUK I

HET TELEGRAM

Toen John Raffles het gebouw van de Windsor-Club binnentrad, waarvan hij onder de naam Lord William Aberdeen vice-president was, en langs de loge van de portier kwam, zag hij achter het glas van het brievenkastje een stadstelegram liggen, gericht aan Mr. John Brown, Victoria-Street 19, per adres Windsor-Club, Oxford Street.

John Brown was de wereldreiziger, in wiens huis de Grote Onbekende kroop als de omstandigheden dit noodzakelijk maakten.

Hij haalde het telegram dus uit het kastje, scheurde het gele couvert open,

maar bedacht zich toen en stak het ongelezen in zijn zak.

De ontvangst van het telegram was echter oorzaak, dat hij aanstonds op zijn schreden terugkeerde.

Voor het trottoir stond nog de Rolls Royce geparkeerd, die hem naar de club gebracht had, met achter het stuurwiel een chauffeur van herculische lichaamsbouw. Die chauffeur was James Henderson.

Raffles trad op hem toe en zei op zachte toon:

— Maar weer naar huis terug, James. De chauffeur scheen zich volstrekt

niet te verwonderen over dit plotseling veranderde plan.

Hij was dergelijke dingen blijkbaar van zijn meester gewend.

Raffles stapte in, en even later sloeg de auto de weg in naar een fraai herenhuis op het breedste gedeelte van de Cromwellstreet, waar Lord Aberdeen woonde, in gezelschap van zijn trouwe vriend, Charles Brand.

Deze had de auto horen stoppen en was op het venster toegetreden, hetwelk op de Cromwellstreet uitzag.

Even later trad Raffles het vertrek binnen, waar hij wist Brand te zullen vinden.

Deze trad hem tegemoet, en vroeg verwonderd:

— Wat is dat? Nu al terug? Je kunt de Club nauwelijks bereikt hebben.

— Dat is ook het geval, Charles. Zodra ik de loge van de portier passeerde, heb ik weer rechtsomkeert gemaakt.

— Had je ter elfder ure geen lust om kennis te maken met het nieuwe lid?

— O, dat nieuwe lid loopt niet weg. Maar dat was het niet.

— Wat dan?

— Ik vond in het brievenkastje een telegram, gericht aan John Brown, en jij weet natuurlijk even goed als ik, dat Brown, John Raffles en William Aberdeen een en dezelfde persoon zijn.

— Ja, dat weet ik, zei Brand en vervolgde: Wat hield het telegram in?

Raffles ging dicht bij het raam zitten, streek zich met de hand over het voorhoofd, en vestigde toen zijn heldere, doordringende grijze ogen op het gelaat van de jongeman, die hem nieuwsgierig aankeek.

— Wel, Charles, waarover denk je wel, dat het telegram handelt?

— Ik heb er niet het flauwste idee van. Zeg het mij maar.

— Het gaat over de aanstelling van een nieuw opperhoofd, een nieuwe leider van het « Genootschap van de Gouden Sleutel ».

Charles Brand liet een kreet van verbazing horen, en riep uit:

— Zou die grote misdadigersvereniging, waarin bijna alle benden der gehele wereld zijn georganiseerd, dan nog

niet hebben opgehouden te bestaan met de dood van professor Nicholson?

— Dat schijnt inderdaad het geval te zijn, antwoordde Raffles op gedempte toon. Het « Genootschap van de Gouden Sleutel » schijnt te hecht gevestigd te zijn en te goed georganiseerd, dan dat de dood van een leider de ineenstorting daarvan tengevolge kan hebben. En zo zal ik dus de strijd tegen dat genootschap waarin de grootste misdadigers, moordenaars, en giftmengers, handelaars in cocaïne en blanke slavinnen, elkander ontmoeten, opnieuw moeten beginnen.

Brand maakte een moedeloos gebaar, en zei:

— Het schijnt dus wel een soort perpetuum mobile, oftewel « eeuwigdurende beweging » te zijn. Daar was eerst professor Shydrift, de geniale schurk, die eindelijk de dood heeft gevonden nadat hij je talloze malen had trachten te vermoorden. Hij werd opgevolgd door zijn bendegenoot en vriend, professor Nicholson, maar deze was nog geen half jaar aan de macht, of hij moest aan de galg boeten voor de talrijke misdaden, welke hij in dat korte tijdsverloop had bedreven. Hij werd omstreeks twee weken geleden terechtgesteld, en reeds nu maakt men dus aanstalten, hem een opvolger te geven?

— Zo is het Charles, antwoordde Raffles. Het telegram dat door een mijner kleine spionnen is gezonden, laat daaromtrent geen twijfel over. Luister maar.

Raffles had het telegram uit zijn zak gehaald en las nu:

« Overmorgen verkiezing nieuwe sleutelchef op bekende plaats. »

— Dat is alles, maar het bevat voor ons waarschijnlijk weer een hele reeks nieuwe en gevaarlijke avonturen.

— Is het niet gevaarlijk voor die jongen, om je deze diensten te bewijzen?

Raffles keek een ogenblik ernstig voor zich uit, en antwoordde toen:

— Als het ontdekt werd, zouden zij de jongen ongetwijfeld om zeep helpen, maar hij wil en kan het niet laten. Je weet dat ik niet alleen ben, maar ook zijn moeder het leven heb gered, voor wie hem niets te veel is. Hij behoorde

bij een dievenbende, die veel van knapen van zijn leeftijd gebruik maakte, maar hij is op het goede pad teruggekeerd en hij wil mij nu op deze wijze zijn dankbaarheid betonen.

— Maar hoe wist hij dat de man, die hem redde, John Raffles was?

— Dat wist zijn moeder, Charles, antwoordde Raffles eenvoudig. Ik kan je dat nu niet alles vertellen, misschien later eens.

— Maar Edward, als het Genootschap van de Gouden Sleutel zich weer een nieuwe chef aanmeet, weet je wel, dat je dan opnieuw aan het grootste gevaar zal blootstaan?

— Daarmee vertel je me niets nieuws amice, want ik ben er van overtuigd, dat de benedeleden een leider zullen kiezen, die in sluwheid en verstand, in roekeloosheid en vastberadenheid niet bij Shydrift en Nicholson zal achterstaan. Maar ik heb hen beiden weten te overwinnen, en ik wacht mijn nieuwe vijand met opgericht hoofd af.

— Wat ga je nu doen?

— Ik ga er naar toe.

— Wat? Wil je je weer naar dat dievenhol in de Vine street begeven?

— Ja, ik wil bij de verkiezing aanwezig zijn. Ik moet weten wie de nieuwe leider zal zijn van duizende misdadigers, die over de hele wereld zijn verspreid. Ik wil weten wie de man is, op wiens eerste bevel tot in de uiterste hoeken der aarde, in Afrika en Indië in Alaska en Vuurland, ieder lid van een aangesloten dievenbende onmiddellijk gereed staat.

— Maar je stelt je aan het grootste gevaar bloot, Edward, herhaalde Brand. Een kleine vergissing, een verkeerd gebaar, en het bedrog wordt ontdekt. En wat daarop zou volgen, behoef ik je zeker niet te zeggen. Of ze Raffles of niet in je zouden herkennen is eigenlijk bijzaak, ze zouden zich van je ontdoen, omdat ze een spion in je vermoeden, uitsluitend gekomen met het doel om hen aan de politie over te leveren.

— Ik zal het niet tegenspreken. Ik weet dat het gevaarlijk is, maar dat zal mij niet terughouden, Charles, zei Raffles kortaf. Het zou later nog veel

gevaarlijker kunnen zijn, als ik niet wist wie mijn toekomstige vijand is, want ik behoef je zeker niet te zeggen, dat de opvolger van Nicholson, wie hij dan ook zijn mag, het als zijn eerste plicht zal beschouwen, de erfenis van haat welke Nicholson hem heeft achtergelaten te aanvaarden, John Raffles op te sporen, en hem, als het kan, een kopje kleiner te maken.

— Je kunt je zeker niet voorstellen wie de nieuwe chef zal zijn?

— Helemaal niet. Daartoe was ik niet voldoende ingewijd in de geheimen van het genootschap. De organisatie daarvan is zo voortreffelijk en de geheimhouding is zo afdoende, dat het slechts met de grootste moeite gelukt, nu en dan iets van de plannen der bandieten te weten te komen. Ik denk echter wel, dat men het nieuwe opperhoofd ook deze keer zal moeten zoeken onder iemand uit de hogere standen. Het is niet voldoende, dat de dief een gewetenloos man is, hij moet ook beschikken over een uitgebreide kennis op allerlei gebied, en hij moet door zijn maatschappelijke positie in staat zijn om zich toegang te verschaffen tot alle kringen. Dat was met Nicholson en met Shydrift het geval, die beiden professoren waren en dat zal hoogstwaarschijnlijk met de nieuwe machthebber ook wel het geval zijn.

— Je bent dus niet van je plan af te brengen om er naar toe te gaan?

— Neen, Charles.

— Laat mij je dan tenminste vergezellen.

— Het is beter dat ik alleen ga, amice. Het is in dergelijke gevallen het best, als men zonder gezelschap is.

— En hoe denk je er binnen te komen?

— O, dat zal niet het moeilijkste zijn. Mijn kleine vriend zal mij wel aan het wachtwoord weten te helpen, en de rest betekent niet zo veel. Ik weet de geheime ingang en er komen zeker een paar honderd man, waarvan zeer veel vreemdelingen, zodat er volstrekt geen acht op mij wordt geslagen.

— Weet je wat mij daar invalt, Edward?

— Vertel op, Charles.

— Waarom licht je de politie niet in, die het gehele gezelschap met de aanstaande chef inclusief als het ware bijeen harkt en achter slot en grendel zet.

Raffles schudde het hoofd, toen hij langzaam antwoordde:

— Daar zijn verschillende bezwaren tegen, Charles. Voornamelijk technische bezwaren. Ik zei al, dat er minstens een paar honderd man zouden verschijnen, en misschien zijn het er ook wel meer. Weet je wat dit zeggen wil? Dat er een politiemacht nodig zal zijn, minstens vier maal zo groot om die bende op te rollen. Dit nu is in een stad als Londen volkomen onmogelijk. En zelfs zo'n leger van bobbies zou nog heel wat moeite

hebben, zich van alle aanwezigen meester te maken, gezien het aantal geheime uitgangen, waarlangs het tuig zou kunnen ontsnappen. Hun spionnagedienst is uitstekend ingericht, zij zouden zeker minstens een half uur van tevoren gewaarschuwd zijn voor de nadering van een dergelijke politiemacht, en zij zouden bijtijds het hazenpad kunnen kiezen. Tenslotte zou dit slechts voor mij uitsel van executie zijn, want de bandieten zouden later toch bijeen komen, op een geheel andere plaats, die natuurlijk strikt geheim gehouden wordt, en het is de vraag, of men het mij dan opnieuw zou kunnen melden. Neen, ik wil eerst weten, wie tot chef gekozen wordt.

HOOFDSTUK II

VERKIEZINGSTOEBEREIDSELEN

Er waren twee dagen verlopen sedert Raffles het telegram had ontvangen.

Hij had alles voor zijn onderneming in gereedheid gebracht, en diezelfde ochtend een afspraakje gemaakt met zijn kleine spion, die hem het wachtwoord had medegedeeld, hetwelk juist een uur tevoren was uitgegeven, en zonder hetwelk niemand toegang zou hebben tot de plaats van bijeenkomst der bendeleden.

Het kwam er nu nog slechts op aan zich een vermomming te kiezen, die het best geschikt was voor de nachtelijke onderneming.

Wat dit betreft, behoefde hij niet verlegen te zijn, want hij had in zijn slaapkamer in het geheime muurvak, kleren te over, om desnoods iedere dag van het jaar een andere vermomming te kunnen kiezen.

Voorts wist hij dat het er weinig op aan zou komen, wat voor soort kleren hij aantrok, daar hij wist, in de Vinestreet evenveel verschillende kleren te zullen zien, als er standen zijn in de maatschappij.

Hij vergenoegde er zich dus mee, zijn uiterlijk onherkenbaar te maken, en een niet al te nieuw colbertcostuum aan te trekken.

Een slappe pet van onbestemde kleur voltooide zijn toilet.

Het was ongeveer tien uur in de avond toen Raffles, aldus vermomd, de rookkamer binnentrad, waar hij Brand wist te vinden, en met zijn klankvolle stem opgewekt uitriep:

— Klaar, Charles.

De jongeman wierp het boek neer, waarin hij had zitten lezen, en kwam nu naar Raffles toe, legde hem beide han-

den op de schouders, en zei op bezorgde toon:

— Ik zal blij zijn, als ik je veilig terugzie, Edward. Ik weet dat ik geen rust of duur zal hebben, zolang ik je bekende stap niet in de hal en de gang hoor.

Raffles schudde afkeurend het hoofd en zei:

— Dan bereid je jezelf willens en wettens een onaangename avond, amice. Ik verzeker je dat er volstrekt geen gevaar bij is. Ik ben daar, om zo te spreken thuis en ik zal mij wel zo gedragen, dat ik niet opval.

Met deze woorden stak hij zijn vriend de hand toe, knikte hem opgewekt toe, en richtte zich naar de deur.

Op de drempel wendde hij zich nog eens om en zei:

— Als ik om vier uur nog niet terug mocht zijn, mag je eens naar mij uitkijken, maar eerder niet.

Nog een hoofdknik, en Raffles deed de deur dicht.

Hij ging de brede trap af, stak de vestibule over en verliet het huis door een achterdeur.

Door de tuin gaande, bereikte hij het poortje, dat zich in de zijmuur bevond, en dat uitkwam op een straat, waar zich maar hoogst zelden iemand vertoonde.

Hij trok het lage deurtje snel achter zich dicht en richtte zijn schreden naar de Cromwellstreet, waar het op dit uur van de avond nog vrij druk was.

Het viel hem niet moeilijk een taxi te vinden.

De chauffeur kreeg de opdracht hem naar Houndsditch te brengen, dicht bij de Towerbridge.

Na een rit van ruim een half uur stopte de chauffeur, Raffles rekende met hem af, en zond hem weg, om de rest van de weg te voet af te leggen.

Hij volgde de Theemskade gedurende enige tijd en sloeg toen een tamelijk brede, maar morsige straat in, de Vine-street geheten.

Hij was hier in een der volkrijkste, maar tevens armoedigste buurten van Londen, waar misdaad en ontucht welig heersten.

Het was bijna kwart voor twaalf toen hij daar aankwam.

Er bevonden zich in de omgeving een aantal zogenaamde nachtclubs van het minste allooi.

Raffles zag al direct, dat er uitgebreide voorzorgsmaatregelen door de bandieten waren genomen, om een overval zo goed als onmogelijk te maken.

Een eind verder in de straat was een onbebouwd terrein, hetwelk reeds jaren in dezelfde toestand was gelaten en dat door een schutting van de straat was afgesloten.

In deze schutting bevond zich een kleine deur, waarvan het hangslot reeds lang gebroken was en die iedereen naar welgevallen kon openen.

De Grote Onbekende wist, dat dit onbebouwde terrein aan de achterzijde grensde aan de huizen van een andere straat, waarvan er twee in verbinding stonden met het onderaardse verblijf, hetwelk hij aanstonds zou bezoeken.

Dicht bij de deur stond een jongeman, van een jaar of twintig een sigaret te roken.

Raffles begreep onmiddellijk, dat hij daar op wacht stond, en op het eerste verdachte teken een fluitsein zou laten horen, hetwelk zou worden overgenomen door een paar handlangers aan de andere zijde van het terrein, waardoor de bandieten daar beneden aanstonds gewaarschuwd zouden zijn.

Verder wist Raffles, dat de plaats van bijeenkomst tegenwoordig wel vijf of zes verschillende uitgangen had, die in verschillende sloppen uitkwamen.

Een lange, onderaardse tunnel van bijna een kwartier gaans, stelde die localiteit zelfs in verbinding met een huis

aan de Theemskade, vanwaar een groot, overwelfd riool rechtstreeks naar de Theems voerde, zodat het mogelijk was, vandaar met roeiboten of vletten te vluchten.

Raffles wierp de wachtpost in het voorbijgaan een steelse blik toe, slenterde kalm verder, en trad tenslotte een clandestiene kroeg binnen, die bij de politie zeer slecht stond aangeschreven en waar minstens eenmaal in de week een inval werd gedaan, omdat men er bijna zeker van kon wezen, daar een goede vangst te doen, voor een paar gevaarlijke zware jongens in de kraag te vatten.

De waard was een grote kerel met rood haar en een buitengewoon ongunstig uiterlijk.

Zijn brede schouders en vierkante kaken wezen op grote lichaamskracht.

Van achter zijn tapkast keek hij Raffles met zijn kleine, met bloed belopen ogen achterdochtig aan, kwam toen naar hem toe en vroeg:

— Wat wil je drinken?

— Niks... dank je wel. Drink dat vieze goedje van jou maar zelf op, riep Raffles op ruwe toon. Ik kom hier niet om te drinken, ik kom voor gewichtiger dingen, voegde hij er op fluisterende toon aan toe.

De kroegbaas deed een stap achteruit, wierp een blik om zich heen, alsof hij vreesde dat men de ander gehoord mocht hebben, en keek Raffles toen opnieuw scherp en onderzoekend aan.

— Waarvoor kom je dan? vroeg hij op zachte toon.

— Om de sleutel, antwoordde Raffles op gedempte toon.

Het boosaardig gelaat van de kroegbaas verhelderde een weinig.

— Zo... dus je bent een van de onzen, hé? vroeg hij, terwijl hij zich tot Raffles voorover boog. Ik ken je anders niet. Je bent vast niet uit onze buurt?

— Neen, ik ben uit Houndsditch.

— O, nou, daar kennen ze het klappen van de zweep ook wel, zei de vent met een schor lachje. Maar alles goed en wel, ik mag je niet binnen laten, voor je het wachtwoord hebt gegeven. Wij moeten vooral vanavond voorzichtig zijn.

— Dolk en Sleutel, antwoordde Raffles onmiddellijk.

— Oké. Ga maar gauw naar beneden ze zullen wel aanstonds beginnen, want je bent laat.

Raffles liet zich dit geen tweemaal zeggen, overtuigde zich nog eens ongemerkt, of zijn revolver zich in zijn schouderholster bevond, ging de kleine deur door, schuin achter het buffet, en welke slechts door de waard geopend kon worden, die daartoe een kleine hefboom overhaalde, verborgen tussen de flessen achter het buffet, en ging toen een donkere, smalle gang in, die hier en daar door een klein lampje ternauwernood verlicht werd.

De gang daalde langzaam en geleidelijk en Raffles wist, dat hij zich, toen hij het einde van de gang bereikt had, ongeveer 8 meter onder de grond bevond.

De gang liep uit op een kelder waarin een man met een nors gelaat, met de handen op de rug heen en weer liep.

Het was zijn taak opnieuw iedereen aan te houden, die zich aanmeldde en zich deugdelijk te vergewissen van hun recht om aan de verkiezing deel te nemen.

Raffles speelde zijn rol echter zo voortreffelijk, dat de schildwacht er geen ogenblik aan twijfelde, of hij had met een rasechte zware jongen te doen.

De Grote Onbekende bediende zich met zoveel virtuositeit van het dieven-taaltje, dat de ander volkomen gerustgesteld was.

Nadat Raffles het wachtwoord had genoemd, werd een deur voor hem geopend, zodat hij zijn weg kon voortzetten.

Hij kwam nu in een veel bredere en hogere gang, waar zijn stappen en die van de mannen die na hem kwamen hol weerklonken.

Het geluid der voetstappen werd hoe langer hoe duidelijker hoorbaar, want men was nu dicht bij de grote vergaderzaal, die zich als het ware in het midden van een web van onderaardse gangen bevond.

Raffles moest nog enige wachtposten passeren en stond tenslotte voor

de zware eikenhouten deur, die de grote vergaderzaal afsloot.

Maar nu opende ook deze zich voor hem. Een tiental andere laatkomers en Raffles stonden nu in een grote onderaardse ruimte, van bijna veertig meter lengte en dertig meter breedte.

Er hingen elektrische lampen aan de zoldering, die bestond uit zware, eikenhouten balken.

Het was duidelijk, dat deze onderaardse schuilplaats reeds vele eeuwen oud moest zijn, en waarschijnlijk bij toeval ontdekt was.

Aan het ene smalle einde was een lage estrade, waarop een tafel was geplaatst, die met een zwart laken was overdekt.

Er stonden zeven stoelen achter, allen van hetzelfde model, op de middelste na, die een hogere leuning had, waarop een houten doodskop was bevestigd.

Deze stoel was onbezet.

Op de zes anderen hadden zes mannen plaats genomen, van top tot teen gehuld in een soort zwarte pij, die ook hun hoofd bedekte.

Er waren slechts twee gaten vrij gelaten, voor de ogen.

Voor de middelste onbezette stoel stond een grote, koperen vaas, die bestemd was om aanstonds de stembriefjes op te nemen.

Daarnaast lag een voorzittershamer, kunstig uit ivoor gesneden.

Aan de andere kant van de vaas lag een fraaie dolk, blijkbaar van Indisch maaksel, waarvan de stootplaat van goud was.

De greep was van gesneden ivoor, en stelde een of andere Indische Godheid voor, met de armen over de borst gekruist, en twee robijnen inplaats van ogen.

Boven de tafel hing van de zoldering een overkleed van dof zwart doek bestikt met vergulde sleutels.

Ditzelfde zinnebeeld prijkte ook, maar veel groter, achter de stoel van de voorzitter, die tevens de chef van het misdadigersgenootschap van de Gouden Sleutel was.

HOOFDSTUK III

DE VERKIEZING

Ondanks het enorme aantal personen was het doodstil in de grote zaal.

Geen van hen allen was gezeten, daar de grote middentafel, waaraan gewoonlijk het bestuur zetelde, en de stoelen verwijderd waren om ruimte te winnen.

Allen stonden dicht opeen gedrongen, met de ogen op de tafel met het zwarte kleed gericht.

Maar klokslag twaalf uur, stond een der zes zwarte mannen die achter de tafel gezeten waren op, klopte met de hamer op tafel en sprak:

— Kameraden en bondgenoten. Het noodlot heeft gewild, dat ons binnen de tijd van één jaar twee leiders zijn ontvallen, op wie wij trots waren, en die al hun krachten en talenten in dienst van ons vennootschap hadden gesteld. Ik behoef er zeker niet meer aan te herinneren, onder welke omstandigheden professor Shydrift en professor Nicholson aan hun einde kwamen. Er leeft een man in Londen, die hun dood op zijn geweten heeft. Ik behoef zijn naam niet te noemen?

Een dof gemompel volgde op deze woorden.

Daarop vervolgde de spreker:

— Die man heet John Raffles. Hij was de doodsvijand van onze leiders; hij is ook de doodsvijand van ons allen. Wie onzer hem ontmoet moet niet aarzelen hem te doden; wie dat niet doet, is een ellendeling, een lafaard, een verrader, en zelf des doods schuldig. Wie door een toeval achter zijn verblijf komt, hem ons weet aan te wijzen, doch zulks nalaat, die is des doods schuldig. Die man moeten wij verdolgen, waar en wanneer wij hem vinden.

Luide kreten van instemming lieten

zich horen en vuisten gingen dreigend de hoogte in.

De spreker liet zijn stem nu enigszins dalen en vervolgde:

— Professor Nicholson heeft zijn leven geëindigd op het schavot. Wij zouden hem nog in ons midden hebben, als John Raffles na een reeks van ongelooflijke avonturen, hem niet eindelijk had weten te overwinnen. Thans zijn wij dus in de droeve noodzakelijkheid een nieuw chef en aanvoerder te kiezen.

Velen zal het bekend zijn, dat in onze kringen reeds een week lang de naam wordt genoemd van de man, die wij inderdaad beschouwen als de aangewezen persoon om ons aan te voeren, zijn naam is Dokter Cox. Laat ik er aanstonds aan toevoegen, dat dit niet zijn ware naam is, wij zijn voorzichtig geworden. Maar achter deze naam verbergt zich een man, bekend aan de zes leden van de « Raad van Zeven », die gij hier voor u ziet, een man wiens grote bekwaamheden, wiens dapperheid, wiens helder verstand, en wiens verleden ons er borg voor blijven, dat wij in hem een waardig opvolger van professor Nicholson zullen vinden.

De spreker wachtte even, liet zijn blik door de gaten van de kap door de zaal dwalen en ging toen voort:

— Onze candidaat is zoëven aangekomen en wacht in een aangrenzende zaal. Wij rekenen er stellig op, dat hij gekozen zal worden. Alsdan zullen wij hem binnenleiden en hem installeren op de voorzitterszetel, die maar al te lang onbezet is gebleven. Ik vertrouw, dat deze verkiezing slechts een blote formaliteit zal zijn. Gij kunt het bestuur vertrouwen: de man die het aanbeveelt is

het waard om aan het hoofd te staan van onze bond, dat zal weldra blijken.

Een hamerslag op de tafel, en de spreker nam weer plaats. Iedereen verwachtte dat de door het bestuur gestelde candidaat zonder hoofdelijke stemming zou worden gekozen.

Plotseling echter ontstond er achter in de zaal enig gedrang, en eensklaps liet een stem, die het Engels zuiver, maar met een licht buitenlands accent sprak, zich horen:

— Een ogenblik, mijnheer de voorzitter. In de statuten staat niet vermeld, dat de door het bestuur gestelde candidaat per sé gekozen moet worden.

Iedereen keek verbaasd om en een dof gemompel ging door de zaal.

Iets dergelijks was nog niet voorgekomen, zolang het genootschap van de Gouden Sleutel bestond.

Steeds was de candidaat van het bestuur bij acclamatie aangenomen.

Dit was bijna een traditie geworden, evenzeer als het een traditie was, dat de chef steeds een Engelsman was geweest, hetgeen wellicht zijn oorzaak vond in het feit, dat de zetel van het genootschap te Londen was gevestigd.

Geen wonder dus, dat iedereen verbaasd en met een zekere spanning naar de spreker om keek.

Deze was een lenige, slanke man van omstreeks dertigjarige leeftijd, met een gelaat dat op het eerste gezicht niet onaangenaam aandeed.

Het was regelmatig gevormd, en het had een aristocratische bleke teint.

De ogen waren blauw, maar van dat harde blauw, dat op staal gelijk.

Het voorhoofd was hoog en breed, de overvloedige haardos was kastanjebruin.

De vierkante kaken, de smalle lippen, de vastberaden mond, de grote neus, breed aan de wortel en de bijna lijnrechte wenkbrauwen, wezen op een grote wilskracht en op heerszucht.

De man, die als woordvoerder was opgetreden, scheen besluiteloos te zijn, en wisselde op fluisterende toon enige woorden met de andere bestuursleden.

Daarop sloeg hij met de voorzittershamer krachtig op het tafelblad, zodat

het dadelijk weer doodstil werd, en zei: — Zijt gij lid van een bij het genootschap aangesloten vereniging?

— Natuurlijk, anders zou ik hier niet zijn, antwoordde de vreemdeling kortaf. Als ik er desondanks toch was, zou dit een bewijs zijn dat uw contrôle niet deugde.

— Gij spreekt boud, riposteerde de man in het zwart even kortaf. Ter zake. Gij stelt dus een tweede candidaat voor? Wie is dat?

— Ik ben het zelf.

Wederom liet zich een dof gemompel horen, en de aanwezigen keken elkander verwonderd aan.

— Naam? vroeg de man in het zwart verder.

— Mijn naam is Markies Beaupré de la Sardogne.

— Is dat uw eigen of een aangenomen naam?

— Ik ben Markies Beaupré, en als het verlangd wordt, kan ik mij legitimeren.

De woordvoerder achter de bestuurstafel scheen enige tijd nodig te hebben om van zijn verbazing te bekomen.

Er waren weliswaar onder de bendeleden enige lieden aan te wijzen, die van adel waren, ofschoon zeker niemand van hun familie hen als een bloedverwant zou willen erkennen, maar een Franse markies, dat was iets ongekends.

De secretaris, die tot dusver gesproken had, wist zich echter spoedig te beheersen en hernam:

— Het is u dus ernst, dat gij u candidaat stelt voor het presidentschap van ons gezelschap?

— Volle ernst, en ik eis dat men mijn voorstel ook ernstig opneemt.

— Dat is uw recht, maar ik moet u doen opmerken, dat het verspilling van tijd is, gij moet toch begrijpen, dat het zeer onwaarschijnlijk is, dat men u zal verkiezen?

— Dat valt af te wachten, mijnheer de voorzitter, ging de vreemdeling rustig voort. Ik weet niet of het het bestuur bekend is, maar er zijn hier zeer veel Fransen in de zaal en het zou mij niet verwonderen als ook de Spanjaarden op mijn hand blijken te zijn.

— Maar waarop baseert ge uw aanspraken? riep de waarnemende voorzitter uit. Gij zult begrijpen, dat wij niet zo zonder meer onze stem uitbrengen op een man van wie ons nog niets bekend is.

— Dat bewijst alleen, monsieur le président, dat gij niet voldoende op de hoogte zijt van hetgeen er omgaat in de Franse hoofdstad, hernam Markies Beaupré rustig. Als gij dat wist, zoudt gij deze opmerking voor u hebben gehouden. Ik wil echter in aanmerking nemen, dat mijn Londense collega's niet op de hoogte zijn van mijn antecedenten en daarom denk ik, dat gij het zult billijken, dat ik er hier een korte uiteenzetting van geef.

De vreemdeling hield even op, om een blik om zich heen te slaan, en vervolgde:

— Laat ik u zeggen, dat ik de schrik ben van de Parijse politie en dat men mij reeds een paar jaren ijverig zoekt, zonder dat het ooit gelukt is, mijn spoor te ontdekken. Ik sta aan het hoofd van een der wijdvertakste benden van geheel Frankrijk, de bende van « De Blauwe Vlam ».

Nu deed zich plotseling een luid gemompel horen, want de meeste aanwezigen hadden van deze bende horen spreken, als van een geheimzinnige vereniging, staande onder de bevelen van een even geheimzinnige chef.

En daar stond hij nu in levenden lijve voor hen.

Markies de Beaupré die wel zag welke indruk zijn mededeling had gemaakt, ging kalm verder:

— Ik durf zeggen, dat ik de politie met open vizier bestrijd. Men weet aan het Departement de Sureté Général, dat Markies de Beaupré een roekeloos heerschap is, men weet daar alleen niet dat ik aan het hoofd sta van de bende, wier naam ik zoëven noemde. Niet alleen beraam ik alle plannen, maar ik neem aan verreweg de meeste ondernemingen persoonlijk deel. Ik heb de plundering van een aanzienlijk aantal door de bewoners tijdelijk verlaten villa's geleid. Ik heb in evenveel andere huizen ingebroken, terwijl de personen aan-

wezig waren. Ik heb wel tien maal een postauto, twintig maal de auto van rijke particulieren midden op de weg aangehouden. Er is geen betere valsemunter dan ik, en voor het vervaardigen van valse sleutels, draai ik mijn hand niet om. Wie kans ziet een handtekening beter na te maken dan ik, mag het zeggen. Kortom, ik sta voor niets en dat weet de Bende van « De Blauwe Vlam » opperbest.

— C'est vraai, dat is waar, werd er hier en daar geroepen, blijkbaar door landgenoten van de nieuwe candidaat.

— Alles goed en wel, meneer de markies, hernam de woordvoerder van het bestuur, maar gelooft gij dat dit voldoende kan zijn, om als candidaat naar de hoogste post te dingen?

— Waarom niet? riep Beaupré uit. Stel daar tegenover, wat uw eigen candidaat dokter Cox verricht heeft.

— Geen bezwaar, kwam de secretaris langzaam. Laat ik u, om te beginnen, zeggen, dat hij alles gedaan heeft, wat gij daar hebt opgesomd, maar bovendien heeft hij eigenhandig reeds tweemaal een man gedood.

Een diepe stilte volgde op deze woorden.

Alle aanwezigen waren blijkbaar onder de indruk van deze mededeling.

Markies Beaupré, die op een stoel was gaan staan, nam met een bevallige zwaai zijn breedgerande hoed af en zei op gedempte toon:

— In dat opzicht is de candidaat van het bestuur mij voor; ik heb nog geen bloed doen vloeien, althans niet met misdadig opzet, niettemin blijf ik er bij, mij candidaat te stellen. Ik stam uit een oud adellijk geslacht, ik weet mij in de hoogste kringen te bewegen, ik ben verscheidene talen, zowel in woord als geschrift machtig, kortom, ik eis dat er tussen ons beiden gekozen zal worden.

Wederom ging een dof gemompel door de zaal, de secretaris haalde de schouders op en zei enigszins ongeduldig:

— Wij kunnen u het recht niet ontzeggen, u als candidaat voor te stellen, maar gij zult weten, dat uw candi-

datuur door minstens dertig leden van erkende verenigingen gesteund moet worden. Dat schrijft het huishoudelijk reglement voor, en daarvan mogen wij onder geen beding afwijken.

— Best, riep Beaupré uit. Aan het huishoudelijk reglement zal ik mij onderwerpen.

De secretaris klopte opnieuw met zijn hamer op de tafel en riep luid:

— Zij die de candidatuur van Markies Beaupré de Sardogne steunen, geven daarvan kennis.

Onmiddellijk baanden zich wel honderd aanwezigen, niet zonder moeite een weg door de saamgepakte menigte, maar de achtersten konden aldra hun pogingen staken, want na enkele ogenblikken riep de secretaris:

— Genoeg. Dit zijn al meer dan dertig man.

Deze dertig moesten hun naam opschrijven, waarna tot de stemming kon worden overgegaan.

Iedere aanwezige moest langs de bestuurstafel lopen, waar hem door een der bestuursleden een onbeschreven stukje carton werd toegereikt.

Hij kreeg gelegenheid in een afgesloten hokje de naam van zijn candidaat op te schrijven, waarna hij het kaartje in de koperen vaas moest deponeren.

Het duurde ruim een uur, voor alle aanwezigen de tafel gepasseerd waren, en hun stem hadden uitgebracht.

Het was nu niet meer zo stil als in het begin, want overal vormden zich kleine groepjes, die met gedempte stem het merkwaardige incident bespraken.

Het viel moeilijk uit te maken, wie de overwinning zou behalen, want de meeste aanwezigen wisten van dokter Cox evenmin iets af als van Markies Beaupré.

Er waren echter, te oordelen naar de gezichten, zeer veel Fransen, Spanjaarden, Italianen en Grieken aanwezig, en het was best mogelijk, dat dezen hun stem op de Fransman hadden uitgebracht.

Eindelijk riep de secretaris:

— Hebben alle aanwezigen gestemd? Niemand overgeslagen? Twee maal ge-

klop van de hamer... Dan verklaar ik de stemming voor geëindigd. Wij zullen nu overgaan tot het sorteren en tellen van de uitgebrachte stembriefjes.

De secretaris stak zijn hand in de vaas, haalde er een kaartje uit, en vermeldde hardop de naam die er op geschreven stond: «Dokter Cox».

Twee andere leden van het bestuur hadden tot taak het kaartje te controleren en de uitgebrachte stemmen te noteren.

Het ging tamelijk snel in zijn werk.

Het was nu weer stil geworden, en men hoorde niets dan de stem van de secretaris, die de naam riep, zoals hij uit de vaas kwam.

Niet allen hadden papier of een notiëboekje bij zich om het aantal uitgebrachte stemmen te noteren, zodat het voor de meesten moeilijk was na te gaan, wie de gekozene zou zijn.

In het begin werd de naam van dokter Cox wel vijftien maal achter elkaar geroepen, daarna drie maal die van Beaupré, vervolgens vijf maal weer die van dokter Cox, maar dadelijk daarop twintigmaal die van de Franse markies.

Het duurde geruime tijd voor het laatste briefje uit de vaas werd gehaald, en deze onderstboven werd gehouden om te tonen dat er zich niets meer in bevond.

Daarop werd tot de telling overgegaan.

Ook dat vergde nog enige tijd maar ten slotte hoorde men een korte droge klap van de voorzittershamer op het tafelblad.

De locopresident stond op en riep:

— Kameraden en medeleden. De vergadering heeft gesproken. Dokter Cox is gekozen tot chef van het genootschap van de Gouden Sleutel, met vijfhonderd vier en dertig tegen vierhonderd drie en negentig stemmen.

Niemand dacht er aan te juichen, zo verbaasd was iedereen, dat het slechts zo weinig gescheeld had, of de Franse markies was gekozen.

De secretaris gaf echter het voorbeeld door luide te roepen:

— Dokter Cox is dus hiermede tot onze chef gekozen. De koning is dood,

leve de koning. Wij zullen aanstonds de nieuwe leider aan de vergadering voorstellen.

Allen wendden nu de blik naar Markies de Beaupré.

Hij was doodsbлек en stond daar met gebalde vuisten en opeengeklemden tan-

den.

Het was voor een man van zijn aard een zware slag, zo dicht bij de overwinning te hebben gestaan, en dan de strijd toch nog te moeten verliezen.

In zijn staalblauwe ogen flikkerde een onheilspellende glans...

HOOFDSTUK IV

DOKTER COX EN ZIJN TEGENSTANDER

Vier van de bestuursleden hadden zich van hun zetel verheven; en schreden nu plechtig en afgemeten naar een deur, die zich dicht achter de tafel bevond.

Zij verdwenen door deze deur, die echter spoedig weer geopend werd, waarop dokter Cox binnentrad, omgeven door de vier mannen in het zwart.

Hij zelf droeg een vuurrode toga, die eveneens een kap had, waarin twee gaten voor de ogen waren uitgespaard.

Men kon dus zijn gelaat niet zien en niemand van de benedeleden zou dat ooit te zien krijgen, uitgezonderd de aanvoerders en enkele zeer vertrouwbare luitenants.

Niettemin was het onder deze vermomming goed te zien, dat hij een breedgeschouderd man was, iets groter dan de middelmaat en recht op als een kaars.

Zwijgend schreed deze kleine groep door de zaal om haar plaats achter de bestuurstafel in te nemen.

Dokter Cox zette zich in de stoel, waarvan de rug met een doodskop versierd was, nam in de ene hand de voorzittershamer, in de andere het gevest van de dolk, stond op en sprak:

— Kameraden en bondgenoten. De vergadering heeft zich zoëven uitgesproken en mij de eer waardig gekeurd aan het hoofd te staan van het Genootschap

van de Gouden Sleutel, al moet ik daaraan toevoegen, dat mij die eer bijna ontgaan was...

Terwijl hij dit zei, wendde Dr. Cox zijn gelaat langzaam in de richting, waar markies Beaupré stond, die bijna een half hoofd boven zijn omgeving uitstak, en wiens ogen onder de gefronste wenkbrauwen strak op de man in de rode toga waren gevestigd.

Dr. Cox wachtte even en vervolgde:

— Hoe dit zij, ik beschouw mij thans als uw meester, uw leider, uw opperhoofd. Ik heb onze diepbetreurde professor Nicholson van nabij kunnen gadeslaan, ik ken zijn werkwijze en ik hoop zijn voetsporen te drukken. Ik geloof dat ik mij zijn vriend heb mogen noemen, en daar ben ik trots op.

Weer hield de nieuwgekozen chef even op, en keek de kring in het rond van de benedeleden, die van nu af aan, aan zijn bevelen onderworpen waren en op wie hij zelfs de doodstraf zou kunnen toepassen.

Daarop vervolgde hij, terwijl zijn stem die tot dusver een heldere klank had gehad, doffer werd:

— Gij allen weet, waaraan wij het verlies van onze grote voorganger te wijten hebben. Hij viel als slachtoffer van de man, die wij allen moeten haten

als de pest, namelijk van John Raffles. Hij was het, die de politie op zijn spoor had gebracht, hij is het geweest, die hem op wonderbaarlijke wijze uit Amerika, waar hij betrekkelijk in veiligheid was, weer naar Engeland heeft terug gevoerd, hij was het, die hem bestreden heeft van het eerste ogenblik af, dat hij onze bond leidde. Mijn eerste taak zal dus zijn, zijn strijd voort te zetten met die vijand, die voor ons gevaarlijker is dan geheel Scotland Yard. Wij mogen niet rusten, geen dag, geen uur voordat wij de identiteit van de man hebben ontdekt en voor wij hem onschadelijk hebben gemaakt. Ik verklaar hier misschien ten overvloede, dat ik een vijand ben van het wettig gezag, dat ik niet terugdeins voor een misdaad, en dat ik al mijn best zal doen, ons genootschap te dienen. Ik zal streng, veel-eisend, maar rechtvaardig zijn, ook jegens mijzelf. Reken er op, dat ik onze wetten onverbiddeijk zal weten toe te passen. Verraad wordt met de dood gestraft, zoals altijd, iets dat gij nooit moogt vergeten. Meer heb ik niet te zeggen.

Een slag met de voorzittershamer...

— En hiermede aanvaard ik het voorzitterschap.

Na deze woorden begon de zaal leeg te lopen.

De bandieten, die uit alle landen van Europa als vertegenwoordigers van hun kameraden waren gekomen, verspreiden zich weer naar alle windstreken om het bericht van de verkiezing naar hun hoofdkwartier over te brengen.

Binnen een kwartier was de zaal geheel ledig, alle aanwezigen waren vertrokken, behalve de zeven bestuursleden achter de tafel.

Aanstands zou dr. Cox de rode kap neerslaan, en zijn gelaat vertonen aan deze zeven, die hem nog niet van aangezicht tot aangezicht hadden gezien.

Slechts zij zouden te weten komen, wie dr. Cox werkelijk was...

Markies Beaupré was al een van de eerste vertrokken, zwiingend, bleek en met gebogen hoofd.

Zijn volgelingen hielden zich op een afstand, want zij wisten, dat hun aan-

voerder zich in een voor hen gevaarlijke stemming bevond.

Hij verliet het vergaderlokaal langs dezelfde weg, waarlangs hij het was binnengetreden, en zijn aanhangers volgden hem op enige afstand.

Zij kwamen terecht op het onbebouwde terrein, dat zij door de deur in de schutting konden verlaten.

Markies Beaupré stond een ogenblik besluiteloos stil temidden van een groepje van acht man.

Het was bijna vijf uur in de ochtend en het begon reeds te schemeren.

Op dat ogenblik voelde de Fransman zich zacht bij de mouw trekken en toen hij met gefronste wenkbrauwen opkeek zag hij een man naast zich staan, die hij in het geheel niet kende.

Die man was gekleed als een arbeider, die waarschijnlijk in lange tijd geen handenarbeid had verricht.

— Qu'est ce que vous voulez? vroeg Beaupré? niet al te vriendelijk.

— Ik was daar beneden, markies, antwoordde de arbeider in voortreffelijk Frans. Ik heb de verkiezing bijgewoond.

— Zijt gij een Fransman?

— Ik heb niet de eer, markies, ik ben Engelsman.

— Dan spreekt gij mijn taal goed. Gij zijt zeker een aanvoerder van een aangesloten troep?

— Ook dat niet, markies antwoordde de ander glimlachend.

— Maar voor de duivel, waarom houdt ge mij dan op? riep Beaupré ongeduldig uit. Als gij haast hebt, zal ik u, als gij het goedvindt vergezellen, zei de arbeider kalm.

Nu bleef Beaupré staan en keek de arbeider lang en aandachtig aan.

Een zacht gefluit kwam over zijn lippen en zijn ogen kregen een heel andere uitdrukking.

— Begrijp ik u goed, dat gij er de voorkeur aan zoudt hebben gegeven, mij in plaats van die Dr. Cox als aanvoerder te hebben gezien?

— Zoals gij zegt, luidde het antwoord.

— Hebt gij dan reden om die man te haten?

— Minstens evenveel redenen als gij, markies antwoordde de arbeider kortaf.

— Maar hoe is het mogelijk, dat een man van uw stand zich de vijandschap van een man als Dr. Cox op de hals kan hebben gehaald?

— Ik ken hem in het geheel niet, hernam de ander rustig.

— Maar voor de duivel, wie zijt gij? Hoe komt het dat ge zo goed Frans spreekt? Zijt ge werkelijk een arbeider, of is dat maar camouflagé?

— Ik kan u tot mijn spijt op geen van die vragen naar waarheid antwoorden, markies, gaf de arbeider glimlachend te kennen.

— Hoe wilt ge dan dat ik u vertrouw?

— Daar kan en wil ik u volstrekt niet toe dwingen. Gij kunt mijn voorstel aannemen of het verwerpen. Ik heb u gadegeslagen, daar beneden in de vergaderzaal, en ik heb gezien, hoe teleurgesteld gij waart, toen het bleek, dat uw plannen in duigen waren gevallen en uw mede-candidaat de overwinning had behaald.

Markies Beaupré had met stijgende verbazing naar deze korte uiteenzetting geluisterd.

Blijkbaar wist hij niet of hij kwaad zou worden, dan wel die onbeschaamde kerel aan zijn lot overlaten, en schouderophalend rechtsomkeert maken.

Hij koos de middenweg en zei met gefronst voorhoofd en op spottende toon:

— Je durft veel te zeggen, amigo mio, maar wat wil je nu eigenlijk? zei Beaupré ongeduldig. Als je de waarheid wilt weten, ik verlang naar mijn bed.

— Ik wil niet anders, dan u voor-

stellen mijn bondgenoot te worden, markies. Ook ik heb reden om dokter Cox als mijn vijand te beschouwen en ik zou u in overweging willen geven u bij mij aan te sluiten om hem te bestrijden.

— Ik kan niet zeggen, dat gij daarin ongelijk hebt, zei Beaupré met doffe stem, terwijl hij de vuisten balde. Ik had mij beter moeten beheersen, maar nog is er niets verloren. Morgen of beter gezegd, hedenavond, zal er opnieuw een samenkomst plaatsvinden, en daar zal de nieuwe chef tevens zijn eerste onderneming op touw moeten zetten als het ware zijn proefstuk. Maar ik geloof dat ik meer zeg, dan verantwoord is, voegde hij er aan toe, terwijl hij de arbeider argwanend aankeek.

De arbeider haalde de schouders op, en hernam terwijl hij zich gereed maakte om verder te gaan.

— Als gij mij nodig mocht hebben in uw strijd tegen dr. Cox, dan ben ik tot uw dienst. Ik durf gerust zeggen, dat mijn hulp wel wat waard is, en als gij daarvan gebruik wilt maken, hebt gij niets anders te doen dan een telegram te zenden aan het adres van James Brown, Victoriastreet 7. Dat telegram behoeft slechts een woord te bevatten: « Kom » en voorts het adres, waar gij mij wilt ontbieden; een half uur later zal ik tot uw beschikking zijn.

De arbeider knikte de Franse markies amicaal toe, en zette met energieke tred zijn weg voort.

Maar als de markies gemeend mocht hebben, dat hij de man voor goed kwijt was, dan vergiste hij zich, want nauwelijks had hij een straat ingeslagen, op weg naar zijn hotel of de arbeider keerde op zijn schreden terug en begon hem te achtervolgen.

HOOFDSTUK V

VERLEIDING

De metgezellen en aanhangers van de markies hadden één voor één afscheid van hem genomen, en ten slotte bleef hij slechts in gezelschap van een enkele man, die zeer goed de weg scheen te kennen in dit gedeelte van Londen, want hij vergiste zich geen enkele maal.

De beide mannen waren in een druk gesprek gewikkeld, en letten niet op hun omgeving.

Zo bemerkten zij dan ook niets van de arbeider die niemand anders was dan Raffles, die hen op een afstand van ongeveer vijftig meter steeds bleef volgen.

Trouwens Raffles had de kansen op herkenning weten te verminderen, door nadat hij zogenaamd afscheid had genomen, vliegensvlug een diepe portiek binnen te gaan, zich daar van zijn pruik te ontdoen, zijn pet tegen een vilte hoed te verruilen, en zijn colbert binnenste buiten te keren en daarna weer aan te trekken.

Ondanks deze voorzorgmaatregelen zorgde hij er toch voor zich zo min mogelijk bloot te geven.

De beide Fransen, want het uiterlijk van de metgezel van de markies wees er op, dat ook deze een zoon van La douce France was, liepen snel en onafgebroken druk pratend door een aantal nauwe straten, die langzamerhand gevuld raakten met arbeiders die zich naar hun werk begaven, melkrondbrenners en broodbakkersknechts.

Zij staken de Theems niet over en na een poos schenen zij het doel van hun tocht bereikt te hebben.

Zij bevonden zich nu in de Bishop Street, een tamelijk brede straat, waar blijkbaar een vrij gegoede burgerstand

woonde.

De metgezel van Markies de Beaupré stak zijn hand in zijn zak en haalde er een sleutelbos uit, waaruit hij een huissleutel koos, om daarmee een groen geschilderde deur te openen van een tamelijk smal huis van drie verdiepingen.

Raffles had dit kunnen waarnemen van de overzijde van de straat, waar hij schijnbaar verdiept was in de lectuur van een reclamebiljet, maar inderdaad in de spiegelruit van de winkel waarop dat biljet geplakt was, alles kon waarnemen wat de twee Fransen deden.

Toen het tweetal in het huis verdwenen waren, stak Raffles snel de straat over, liep er langs en prentte zich het huis goed in het geheugen.

Hij wandelde langzaam verder en mompelde voor zich heen:

— Mijn vriend de markies schijnt op het ogenblik niet zo erg goed bij kas te zijn, dat hij er de voorkeur aan geeft bij een vriend in plaats van in een hotel te logeren. Het is goed, dat ik dat weet, het kan mij te pas komen.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde zijn alleenspraak:

— Het is nu half zeven; ik hoop dat Charles mijn telegram, dat ik in ons codetaaltje aan hem zond, toen ik zag dat het zo'n talrijke bijeenkomst was en dus wel later dan vier uur zou worden, bijtijds ontvangen heeft. Het spijt mij, beste jongen, maar over een half uurtje zal ik je moeten wekken, want er is werk aan de winkel. Ik kan het nu niet meer alleen af; ik heb je hulp nodig. Ik vrees dat mijn vriend Beaupré mij nog niet al te goed vertrouwt, en mij, al zal hij aanstonds te weten ko-

men wie dr. Cox inderdaad is, dit toch niet zal mededelen. En daar ik het moet weten, zo zullen wij misschien een weinig geweld moeten gebruiken.

En na tot deze slotsom te zijn gekomen, ging Raffles een hulppostkantoor binnen, en verzond wederom een kort telegram in dezelfde geheime taal, welke alleen de beide vrienden kenden.

Hij wist dat zijn vriend na de ontvangst van het telegram de instructies die hem daarin gegeven waren, zonder uitstel zou nakomen.

Hij had een cafetaria ontdekt, schuin tegenover het huis, waar markies de Beaupré zijn intrek had genomen.

Hij bestelde daar een kop koffie en een paar broodjes met ham die hij zich goed liet smaken.

Er verliep bijna een uur en toen drentelde er een verlopen type de cafetaria binnen, in wie Raffles werkelijk enige moeite had zijn vriend Charles Brand te herkennen.

Maar dat hij het inderdaad was, bleek aldra, want de bezoeker liep regelrecht naar het tafeltje aan het raam, waaraan Raffles gezeten was, en noemde half binnensmonds het woord, waardoor de twee vrienden elkander ten allen tijde en in welke vermomming zij zich ook bevonden, konden herkennen.

Raffles bestelde nog twee koffies en spoedig waren de twee vrienden in een gefluisterd gesprek gewikkeld.

— Er is zeker iets bijzonders gaande, dat je mij verzocht hebt in deze vermomming hier te komen? begon Brand.

— Natuurlijk amice, anders zou ik het toch niet in mijn hoofd hebben gehaald je zo vroeg uit je bed te trommelen, antwoordde Raffles glimlachend. Heb je mijn eerste telegram bijtijds ontvangen?

— O ja, ik heb me dan ook volstrekt niet ongerust gemaakt. Maar vertel me nu maar gauw wat er gebeurd is.

— Er is een nieuwe chef gekozen van het genootschap van de Gouden Sleutel.

— Dat betekent dus een nieuwe vijand. Wie is het? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat mag joost weten.

— Heb je hem dan niet gezien? Ben je niet in de plaats van bijeenkomst geweest?

— Dat wel, maar hij droeg een grote rode toga en een kap over het hoofd; toen de installatie had plaats gevonden, moest natuurlijk het gewone gespuis de zaal verlaten en bleven alleen enige chefs achter, aan wie het vergund is, de gelaatstreken van de nieuwe leider te aanschouwen.

— Hoe is zijn naam?

— Ik ken de naam, die hij zal dragen, maar dat is zijn eigen naam niet. Wij zullen hem slechts kennen als dr. Cox.

Brand keek zijn vriend verbaasd aan en zei toen aarzelend:

— Neem mij niet kwalijk, maar dan begrijp ik niet goed...

— Waarom ik je eigenlijk hier heb laten komen? vulde Raffles de zin aan. Luister, dan zal ik het je vertellen.

En nu deelde Raffles zijn vriend mede wat er die nacht in het onderaardse vergaderlokaal was voorgevallen, de ontmoeting met Markies de Beaupré op straat, en de ontdekking van het huis waar hij logeerde.

Charles had aandachtig geluisterd en zei, toen Raffles zweeg:

— Dat alles is hevig interessant, maar nu weet ik altijd nog niet...

— Precies, Charles, zei Raffles glimlachend. Luister, dan zal ik je de redenen uiteenzetten.

De Grote Onbekende dacht een ogenblik na, en vervolgde.

— Die Beaupré heeft natuurlijk geen reden om een wildvreemde Engelsman zijn vertrouwen te schenken, alleen omdat hij lid van een dievenbende is. Maar ik wil mij nu eenmaal van die Fransman bedienen als een werktuig om die dr. Cox te bestrijden, nog voor hij meer kwaad heeft kunnen stichten, dan hij reeds gedaan heeft, want de man blijkt reeds nu twee moorden op zijn geweten te hebben. Ik wil dieven met dieven vangen en de ene schavuit tegen de andere uitspelen. Maar daar de kans groot is, dat Markies de Beaupré er niet aan denkt om mij de ware naam te noemen van de nieuwe chef, of mij zelfs zijn uiterlijk te beschrijven, daar-

om zal ik andere middelen te baat moeten nemen, desnoods paardemiddelen.

— Maar, Edward, ik zou je wel willen doen opmerken, dat je je heel veel moeite kunt besparen, als je die Markies Beaupré eenvoudig zijn gang laat gaan. Naar wat je mij van hem verteld hebt, lijkt hij er mij juist de man naar om die Dr. Cox naar de andere wereld te helpen, zodra hij daartoe de kans krijgt.

— Oppervlakkig bekeken, lijkt dat een goed plan, Charles, dat ook niet van een pikantheid ontbloot is, maar in de praktijk zou het misschien op enige moeilijkheden stuiten. Om te beginnen lopen wij natuurlijk de kans, dat de aanslag mislukt, en wat daarvan voor onze markies het gevolg zou zijn, kun je je wel voorstellen. De man zou, aangenomen natuurlijk, dat hij zijn mislukte poging overleefde, eenvoudig zonder vorm van proces worden opgehangen, of neergeschoten, want de wetten van het genootschap zijn streng zoals je weet. Nu zouden wij ook als tweede mogelijkheid kunnen aannemen, dat Markies Beaupré er inderdaad in slaagt, die dr. Cox overhoop te steken of een kogel door het hoofd te jagen, zonder dat er een haan naar kraait. Misschien zou hij dan door dit doortastend optreden inplaats van Cox chef van het genootschap worden, maar dan waren wij niet veel verder. Ik zou dan slechts de ene tegenstander voor de andere geruild hebben, en ik weet niet, wie meer te duchten is, Dr. Cox of Markies Beaupré de la Sardogne.

— Dat alles mag zo zijn, Edward, maar op die manier gaan wij rond in een vicieuze cirkel. De ene chef zal toch altijd de ander opvolgen, en wij zullen nauwelijks klaar zijn met de een, of de ander zal weer voor je neus staan.

— Je kunt gelijk hebben, Charles, maar dat zal mij niet weerhouden steeds waar ik kan tegen die bende te blijven reageren. Ik zal zoveel aanvoorders vernietigen als in mijn vermogen is, en al zijn het er geen duizend, met een paar dozijn ben ik ook al tevreden.

— Maar het helpt niets, Edward. Even min als het zou helpen als je een kop afsloeg van een veelkoppige draak.

— Zeg dat niet, Charles. De goede chefs zijn minder dik gezaaid, dan je denkt en ten slotte moet er toch een tijdperk van anarchie komen, waarin de bandieten zonder aanvoerder zijn en dus een des te gemakkelijker prooi zullen vormen voor de politie. Hoe het zij, ik wil ditmaal trachten de chef en de aspirantchef tegelijk te pakken te krijgen. Het zou prachtig zijn. Twee vliegen in één klap.

— Wat ben je dan eigenlijk van plan?

— Ik wil naar de samenkomst met dr. Cox.

— Maar Edward, riep Brand verschrikt uit. Daar zullen toch alleen de bendehoofden aanwezig zijn?

— Juist en ik zal een van die bendehoofden zijn.

— Maar dat is onmogelijk. Hun aantal, hun uiterlijk is bekend. De samenkomst is reeds vanavond; je bent te laat je kunt nu niets meer doen.

— Dat kan ik wel. Ik zou bijvoorbeeld, de plaats van een hunner kunnen innemen, zei Raffles bedaard.

— En waar vindt je die ene zo gauw?

— Hier aan de overzij zit er een, op geen vijftig meter hiervandaan. Zijn naam is Markies Beaupré.

Brand keek Raffles met open mond aan, en vroeg:

— Hoe wil je dat in 's kerelsnaam doen?

— Wij zouden het kunnen noemen met een beetje krachtadige aandrang.

— Maar hij is niet alleen.

— Dat zijn wij ook niet, want ik reken op je hulp. Wij zullen trouwens wachten, tot hij wel alleen is. Zijn vriend die hem gastvrijheid verleent, moet onder één of ander voorwendsel worden weggelokt, zodat wij wat vrijer zijn in ons optreden. Ik wil met hem van plaats verwisselen.

— Waar wil je Beaupré dan laten?

— Er zal wel een vliering zijn.

— En als zijn vriend terugkeert en hem mist?

Raffles antwoordde hierop niet dadelijk, maar na even nagedacht te hebben hief hij het hoofd op en zei:

— We zullen deze verwikkelingen misschien kunnen voorkomen. Het is

waar, die vriend is een beetje lastig. Wij zouden ook hem voor minstens vier en twintig uur onschadelijk moeten maken en dat brengt weer extra werk met zich mee. Het gemakkelijkst zou zijn, als wij, zonder dat dit argwaan wekte de markies er toe zouden kunnen brengen, het huis te verlaten. Zij slapen nu, en zij zullen wel tot een uur of twee of drie blijven liggen.

— En jij zelf, Edward?

Raffles haalde zijn schouders op.

— O, ik heb geen slaap nodig, althans voorlopig niet, zei hij onverschillig. Het betreft hier een belangrijke kwestie en ik kan later mijn schade wel inhalen. Ik zou zeggen, dat wij het zo moeten aanleggen, dat de Beaupré een boodschap ontvangt, die hem voor vrij lange tijd uit de woning van zijn vriend verwijderd houdt.

— En wat moet dat voor een boodschap zijn?

— Bij voorbeeld een briefje, met een dameshand geschreven, zei Raffles. Onze vriend is een Fransman, en hij zal wel niet onverschillig zijn voor vrouwelijk schoon. Ik ken enige vriendinnetjes van hendeleden, zowel van uiterlijk als van naam, en als een harer onze markies een romantisch herdersuurtje voorspiegelt, dan zal hij er wel invliegen.

— En waar moet dat herdersuurtje plaats vinden?

— Mij dunkt, dat een auto het aangewezen middel is.

— En dat vriendinnetje? Hoe wil je die tot dat avontuurtje overhalen?

— Dat vriendinnetje is een vriend en die behoeft niet te worden overgehaald, want die heeft het maar al te graag voor mij over. Die vriend ben jij natuurlijk.

Brand liet zich achterover in zijn stoel vallen en slaakte een diepe zucht.

— Ik dacht wel dat het daarop zou

uitdraaien, zei hij. Zal ik daaraan dan nooit ontkomen?

— Niet zolang je uiterlijk je nog verlooft, om een dergelijk rolletje te spelen, amice, gaf Raffles glimlachend te kennen.

En zonder Charles' antwoord af te wachten, tastte hij in zijn binnenzak, haalde een agenda te voorschijn, scheurde daaruit een velletje papier en schreef er met potlood enige regels op, waarna hij dit zijn vriend toereikte.

— Wat denk je daarvan? vroeg hij.

« Een jonge vrouw, die u gisteravond bij de verkiezing bewonderd heeft, zou gaarne nader met u kennis maken. Wellicht kan zij u van dienst zijn. Kom hedenavond om negen uur op de hoek van Marble Arch. Ik zal u daar in een taxi wachten. Als herkenningsteken zal ik mijn hand met een zakdoekje uit het portier aan de zijde van Hyde Park laten hangen » las Brand.

Hij keek op, vouwde het papiertje langzaam dicht en stak het Raffles toe, met de woorden:

— En denk je, dat hij na de ontvangst van dit briefje zal komen.

— Vast en zeker, maar op ander papier, antwoordde Raffles glimlachend. Wij zullen nu beurtelings naar ons huis in de Cromwellstreet gaan, daar er natuurlijk iemand hier moet blijven, ten einde een oog in het zeil te houden. Jij verkleedt je tot een bevallige, verleidelijke, schone jonge dame, en ik zal op het fraaiste, welriekendste rose papier, dat ik in mijn verzameling heb, dit kattebelletje netjes en met een fijne vrouwenhand overschrijven. En dan zal onze man als een muis op het spek er op af komen, daar kun je donder op zeggen. Hij zal zich dit avontuurtje in een vreemde stad niet willen laten ontgaan.

— Ik hoop het voor jou, maar ik wou dat het al achter de rug was.

HOOFDSTUK VI

DE VERLEIDSTER

Na aan de cassa te hebben afgerekend, verliet Raffles het eerste de café-taria.

Charles Brand bleef alleen achter, ten einde zijn plaats in te nemen, en het huis aan de overzijde in het oog te houden.

Veel waakzaamheid was er echter niet nodig, want hij begreep wel, dat de beide Fransen zouden uitslapen, ten einde uit te rusten van de gebeurlijkheden van die nacht.

Raffles riep een taxi aan, en liet zich naar de Cromwellstreet brengen.

Hij bereikte zijn huis langs de meest gebruikelijke weg in dergelijke omstandigheden, dat wil zeggen door de kleine tuinpoort, die op een stille straat uitkwam.

Hij haastte zich naar zijn werkkamer en nam uit een geheim vak van zijn schrijftafel een velletje fraai rose schrijfpapier, en schreef daarop met een peuterig handje het briefje over, dat voor Markies de Beaupré de la Sardogne bestemd was.

Hij sloot het briefje in een enveloppe waarop hij met dezelfde vrouwenhand het adres schreef.

Hij bekeek zijn werk met een blik van voldoening en vertrok daarna direct, ten einde zijn vriend te gaan aflossen.

— Heeft de vos zijn hol nog niet verlaten? vroeg Raffles glimlachend en op zachte toon.

— Nog niet en er is geen teken van leven te bespeuren.

Raffles raadpleegde zijn horloge en zei:

— Volgens menselijke berekening zullen zij nog wel een paar uurtjes blijven

maffen. Ik zal nu aanstonds het briefje gaan afgeven aan het huis, waar Beaupré logeert.

— Loop je geen gevaar dat je herkend wordt, als Beaupré eens aan de hospita van zijn vriend vraagt, hoe de bringer van het briefje er uit zag?

— Dan zal zij, hoop ik, een waarheidsgetrouwe beschrijving van mij geven, en Beaupré zal eenvoudig denken, dat een van de benedeleden het briefje gebracht heeft. Heb je nog meer tegenwerpingen?

— Och neen. Trouwens, al had ik ze, ik geloof niet, dat ze veel indruk op je zouden maken.

— Daar kon je wel eens gelijk aan hebben, Charles. Je zult zien, als Beaupré eenmaal in onze macht is, zal de rest kinderwerk zijn.

— Intussen moet ik maar weer van geslacht veranderen, Edward, zei Brand verwijtend.

— Vindt je dat zo erg? Niemand noodzaakt je om vrouw te blijven.

— O, dat is tenminste een lichtpuntje, kwam Brand sarcastisch. Ik ben blij, dat je mij tenminste toestaat, als alles achter de rug is, weer een mannebroek aan te trekken. Die damesslipjes van tegenwoordig. Als je nog eens broek zegt, blijft er helemaal niets over.

Raffles begon te lachen en zei:

— Dat moet je maar voor de goede zaak over hebben.

— Ik zie het al, je bent onverbidde-lijk, zei Brand half lachend, half boos.

Zij vertrokken en op straat gingen zij ieder huns weegs.

Raffles stak de straat over en belde toen aan het smalle huis aan.

De hospita deed de deur open, en

wierp hem een wantrouwende blik toe.

Raffles deed alsof hij daar geen erg in had, en zei:

— Geef dat briefje aan Monsieur Beaupré, er is haast bij.

De vrouw nam het briefje voorzichtig met een punt van haar schort aan, knikte met het hoofd en sloot de deur.

— Dat briefje zal wel aan het goede adres komen, mompelde Raffles glimlachend voor zich heen.

Hij keek nog eens naar het huis om, en liep toen snel verder, ten einde Brand te halen, die wat verder op hem wachtte.

Geruime tijd liepen zij zwiingend naast elkander voort, tot Brand eindelijk zei:

— Nu zou ik toch wel eens graag willen weten, wat je eigenlijk van plan bent.

— Een vast plan heb ik nog niet, amice, zei Raffles. Ik ga, zoals je weet, meestal spontaan te werk, en laat mij altijd door ingevingen leiden, dat wil zeggen, door de omstandigheden, zoals zij zich op een gegeven ogenblik aan mij voordoen.

— Verklaar je wat nader.

— Ik wil zeggen, dat ik volstrekt geen plan heb, alvorens ik weet, wat dr. Cox voornemens is te doen. Dat zal ik vanavond wel vernemen. Ik denk dat dr. Cox zijn proefstuk zal moeten afleggen.

— Daar valt mij iets in. Zou het niet mogelijk zijn hem als het ware een plan onder de neus te duwen, dat je zelf hebt verzonnen.

— Over iets dergelijks heb ik zelf ook al gedacht, Charles, zei Raffles glimlachend, en als het lukt, wat ik op het oog heb, dan zullen de dagen van die mijnheer Dr. Cox gauw geteld zijn.

— Je zult hem in ieder geval vanavond ongemaskerd zien en reeds dat is heel wat waard.

— Ongetwijfeld, want als ik zijn gezicht eenmaal gezien heb, ik verzeker je dat ik het dan niet meer vergeten zal.

De beide vrienden spraken nog een poos door over het onderwerp, dat thans al hun aandacht bezig hield en al sprekende bereikten zij de Theemskade. Van-

daar begaven zij zich naar het huis in de Cromwellstreet, ten einde alles voor de onderneming van die avond in gereedheid te brengen.

* * *

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen een rijzig man, in een lange regenjas, met vlugge treden langs het hek van Hydepark liep, niet ver van de Marble Arch.

Die man was markies Beaupré.

Hij keek om zich heen, totdat zijn blik gevestigd bleef op een auto, die dicht bij de rand van het trottoir, juist tegenover de ingang van het park geparkeerd stond.

Uit het portierraampje van die auto hing een vrouwenhand, in een zwarte glacé handschoen gestoken, die een zakdoekje vasthield.

De Fransman bleef een ogenblik staan glimlachte, stapte toen met de hoed in de hand naar de auto.

Hij nam de kleine hand in de zijne, drukte ze innig, en keek toen de jonge vrouw, die daar binnen zat met een ondernemende blik aan.

— Lieve jonge dame, begon hij galant en met zuidelijke zwier, vergis ik mij, of zijt gij het, die mij dat allerliefste briefje geschreven heeft?

De jonge vrouw in de taxi sloeg be-deesd de blik neer, en bedekte het ge-laat half met de nog vrije hand.

Toen lispelde zij, bijna onhoorbaar:

— Ik durf er bijna niet voor uitkomen; ja, mijnheer de markies, ik was het.

— Dan zal ik zo vrij zijn in te stappen.

Zonder het antwoord van de jonge vrouw af te wachten, stak hij de hand door het open portier, draaide het open, stapte binnen, en nam naast zijn bewonderaarster plaats, terwijl hij het portier achter zich dichttrok.

Als alle Fransen was de markies vol-leerd in de omgang met vrouwen. Hij greep de hand van de vrouw die naast hem zat, en zei hartstochtelijk:

— Liefste, zeg mij spoedig uw naam.

— Ik heet Grace.

— Grace. Die naam past u. Gij zoudt niet anders kunnen heten. Waarheen brengt ge mij?

— De chauffeur heb ik het adres opgegeven van mijn huis, luidde het antwoord.

— Lieve Grace, ik heet Raoul. Noem me zo, wat ik u bidden mag.

— Raoul, herhaalde de jonge vrouw, als in een zucht, terwijl ze zich achterover in de kussens liet vallen.

Maar aanstonds richtte zij zich weer op, en zei verschrikt:

— Trek dadelijk het portiervenster op, en sluit de gordijntjes.

— Waarom liefste?

— Omdat ik vrees gezien te worden. Weet gij wel, dat ik mij aan groot gevaar blootstel?

— Waarom?

— Vraagt gij dat nog? Door u te schrijven heb ik mijn vriend bedrogen. Wij rijden hier door een buurt, waar velen van mijn vrienden wonen, en als zij mij zouden zien, en het zou worden verraden aan William o, ik geloof stellig, dat hij mij zou doden.

Onder het spreken had de jonge vrouw snel het portierraampje gesloten en een der gordijntjes dichtgeschoven.

Markies Beaupré trok het andere dicht en vroeg toen op tedere toon:

— Is het zo goed, chérie?

— Zo is het beter, maar ik ben nog niet gerust, luidde het antwoord, terwijl zij de man, naast haar een verschrikte blik toewierp.

— Maar ik ben toch bij je. Je hebt niets te vrezen, chérie.

De jonge vrouw had haar zakdoek te voorschijn gehaald, kneep het doekje dicht.

En ineens, zonder dat haar metgezel er op verdacht kon zijn, sloeg zij haar linker arm om de hals van de Fransman en drukte hem de zakdoek krachtig op neus en mond.

De fransman wilde een uitroep van verrassing slaken, en dat juist werd zijn ongeluk.

Hij opende de mond en daardoor en door beide neusgaten, drong de bedwelmende lucht van chloroform naar binnen.

De Beaupré maakte een stuipachtige beweging, trachtte nog even zich te verweren, en de sterke armen los te maken, die hem gevangen hielden, maar het was vruchteloos: binnen enkele seconden lag hij roerloos tegen de achterwand van de auto.

Met onverminderde vaart reed de auto voort.

Brand die zijn rol als vrouw weer op zulk een voortreffelijke wijze had gespeeld, stopte de in de bedwelmende stof gedrenkte doek snel weer in het tasje, dat hij bij zich had, liet vlug een raampje zakken, en mompelde toen op een toon van opluchting voor zich heen:

— Ik ben blij, dat ik maar gauw zo doortastend ben opgetreden. Dat heerschap deed zijn naam van Fransman eer aan. By Jove, wat zette de man een ogen op. Als Henderson zo snel blijft rijden als nu, kunnen wij over tien minuten in de Victoriastreet zijn.

Het doel van de rit was een van Raffles' huizen, welke hij te Londen bezat, steeds onder een andere naam even wel, en die hem reeds vele malen van groot nut waren geweest bij tal van gewaagde ondernemingen.

De ingang was terzijde van een grote koetspoort, zo breed, dat wel drie auto's elkander er konden passeren, en die toegang gaf tot een ruime binnenplaats, waarop de deuren van een aantal andere huizen uitkwamen.

Brand hield zijn bewusteloze passagier goed in het oog, maar lang behoefde hij dat niet te doen want aldra reed de auto met een brede boog de koetspoort binnen en stopte voor een bruin geschilderde, met koper beslagen deur.

Men had daarachter blijkbaar de aankomst van de auto reeds gehoord, want de deur ging open, nog vóór de wagen goed en wel stilstond, en wat er toen geschiedde, gebeurde in slechts enkele seconden.

De chauffeur, niemand anders dan James Henderson, Raffles' trouwe helper, en man van reusachtige lichaamskracht nam het schijnbaar levenloze lichaam dat Brand naar hem toeschoof op, en lichtte het uit de auto met even

veel gemak als een kind het met een pop zou doen.

Hij droeg de Fransman het huis binnen, en een vrij brede trap op, zonder dat Raffles, die de deur had geopend, of Charles Brand, die snel het huis was binnengewipt, hem daarbij behoefde te helpen.

De bewusteloze Fransman werd op een divan in een goed gemeubileerd vertrek neergelegd, en nu trad Raffles op Brand toe, stak hem de hand toe, en zei glimlachend:

— Dat heb je keurig opgeknapt, ami-ge. Onze man is nu voor minstens een uur of tien buiten gevecht gesteld. We zullen echter het zekere voor het onze-

kere nemen en hem binden en knevelen. En nu is het mijn beurt. James, je weet het wachtwoord; wacht tot ik kom.

De reus verwijderde zich, en dadelijk zette Raffles zich voor een kleine toilettafel, en begon zorgvuldig het uiterlijk van de Fransman na te bootsen.

Het geluk was hem ditmaal al bijzonder dienstig, want zijn gelaatsvorm kwam tamelijk goed overeen met die van de markies de Beaupré, en het verschil in de kleur der ogen zou bij avond zeker niet te zien zijn.

De gelijkenis was binnen een half uur voltooid, en toen Raffles eindelijk opstond, slaakte Charles Brand een kreet van verbazing.

HOOFDSTUK VII

HET PROEFSTUK ZAL WORDEN GELEVERD

Charles Brand had redenen te over om verbaasd te zijn, want de gelijkenis met de markies was zo treffend, dat iedereen zich had moeten vergissen.

— Nu kunnen wij aan het werk gaan, zei Raffles glimlachend. Ik heb het volste vertrouwen in de goede afloop.

— Zullen zij daar niet het wachtwoord vragen, Edward? Dat verandert natuurlijk elke dag.

— Waarschijnlijk wel, maar dat zal mijn kleine spion wel kunnen mededelen. Trouwens...

Hij voleindigde de zin niet, maar trad op het lichaam van de Beaupré toe, nam diens portefeuille uit de binnenzak, en haalde er een notitieboekje uit.

Hij bladerde er vlug in, en mompelde:

— Misschien een volleerde schurk, maar een vent met een kort geheugen. Hier staat het wachtwoord voor hedenavond opgetekend, met de datum erbij.

— Hij was dus wel degelijk van plan, naar de bijeenkomst van dr. Cox te gaan?

— Waarom niet? Als hij er als spion komt, dan zou die samenkomst hem wel eens kostbare gegevens kunnen verschaffen, om iets tegen de nieuwe aanvoerder der bende, wiens plaats hij begeert, te beramen?

— Dat is zo. Wanneer denk je terug te zijn?

— Dat zal geheel en al van de omstandigheden afhangen. Ik heb echter een klein plannetje, luister: Je gaat, vermoed zoals je vanmiddag was, bij de cafétaria in de Vine-Street op wacht staan. Ik zal om tien uur mijn kleine boodschapper naar je toesturen. Het herkenningswoord is: Cox. Die knaap zal je zeggen, wat je werkelijk te doen

hebt. Wat dat is, zal afhangen van mijn onderhoud met die Dr. Cox. Als de jongen er om kwart over tien nog niets is geweest kun je je wachtpost opgeven en hier wachten tot ik terugkom.

— En Henderson?

— Die heb ik vanavond niet nodig.

Brand zei niets, maar overwoog bij zich zelf, dat Henderson waarschijnlijk van een andere mening zou zijn. Hij wist, dat zijn meester zich in groot gevaar ging begeven, en hij zou zeker wel een oogje in het zeil houden, al was het dan uit de verte...

Raffles had intussen de laatste hand aan zijn vermomming gelegd, waarna de twee vrienden hun gevangene secuur op de rustbank vastbonden, waarvan de poten onwrikbaar in de vloer waren bevestigd.

Er was nu geen sprake van, dat de Fransman zich zou kunnen bewegen, en om hem te beletten om hulp te roepen, werd hem een doek voor de mond gebonden.

Daarna verlieten Raffles en Brand het vertrek.

De auto stond buiten geparkeerd nadat de wagen de koetspoort was uitgereden.

Raffles en Brand stapten beiden in en de jongeman werd dicht bij het huis in de Cromwellstreet afgezet, ten einde zijn vermomming te gaan afleggen, en zich op zijn taak van die avond voor te bereiden, terwijl Raffles zijn tocht voortzette na met een krachtige handdruk afscheid van zijn vriend te hebben genomen.

Brand wist dat Raffles nu weer een gevaarlijke vijand ging bestrijden, en dat de kleinste vergissing, een verkeer-

de stembuiging, een onjuist gebaar hem noodlottig zou kunnen zijn.

Op nauwelijks vijftig meter van de cafétaria stopte de auto. Raffles stapte uit, wisselde op zachte toon enige woorden met Henderson en sloeg toen een dwarsstraat in.

Hij keek even om zich heen, stapte toen vlug een kleine winkel in aarde-werk binnen, en wenkte een knaap van onstreeks dertienjarige leeftijd met een schander gezicht en grote ogen.

— « Spreken is zilver, zwijgen is goud », zei Raffles op zachte toon.

Dit was waarschijnlijk een wachtwoord, want de knaap antwoordde er rap op:

— « Beter één vogel in de hand, dan tien in de lucht ».

— Dank je Robert, zei Raffles glimlachend. Let nu even goed op, want ik heb vanavond je diensten nodig. Om vijf minuten voor tien op de gewone plek; ik zal je daar een boodschap meegeven voor een man, als kadewerker gekleed, met rossig haar, en die het wachtwoord Cox moet zeggen. Dat is alles. Herhaal dat even.

De jongen deed het en Raffles knikte hem vriendelijk toe, drukte hem een briefje van vijf shilling in de hand en verliet de winkel, om zijn weg naar de dievenkroeg voort te zetten.

Hij noemde het wachtwoord aan de waard, die hem dadelijk met « markies » aansprak en daalde daarop naar de keldergewelven af.

De samenkomst had thans plaats in een kleiner vertrek, dat aan de grote vergaderzaal grensde.

Het bleek dat er zeven bendevoorden aanwezig waren, en dat men nog slechts wachtte op de markies en op de pas gekozen chef, dr. Cox.

De mannen zaten om een ronde tafel, te roken, slechts nu en dan een fluisterend woord wisselend.

Even na de zogenaamde markies trad dr. Cox binnen.

Hij wisselde een vluchtige blik met zijn tegencandidaat van de vorige nacht en nam toen plaats op de voor hem gereed gezette stoel.

Hij greep de dolk, die naast de voor-

zittershamer lag, plantte het wapen met een forse stoot in het hout van de tafel, en begon toen, terwijl hij de bendevoorden een voor een aanzag:

— Ik zal kort zijn, kameraden. Gij weet waartoe wij thans bijeen gekomen zijn. Ik zal weldra bewijzen van mijn bekwaamheid moeten afleggen, ofschoon ik in de stad mijner inwoning, Manchester, reeds getoond heb, de meestertitel waardig te zijn, maar aan de gebruiken moeten wij ons houden.

Hij wachtte even en ging toen voort:

— Gij kunt natuurlijk niet van mij verlangen, dat ik reeds aanstonds geheel en al op de hoogte ben van de toestanden, die in deze stad heersen, ofschoon ik plechtig beloof, dat ik mij zo spoedig mogelijk vertrouwd zal trachten te maken met de maatschappelijke verhoudingen alhier. Ik wend mij dus nu tot u met de vraag of een uwer soms een plan aan de hand kan doen, voor een goed zaakje en liefst zo spoedig mogelijk, al was het nog hedennacht.

Er werd niet dadelijk geantwoord, ofschoon een der aanwezigen die vraag verwacht, en er ook op gehoopt had, John Raffles.

De Grote Onbekende was de eerste die sprak.

— Ik weet wel iets, zei hij langzaam, terwijl hij schijnbaar achteloos de rook volgde, die uit zijn sigaret omhoog kronkelde. Ik weet iets, maar het moet direct gebeuren.

— Weet gij iets hier in Londen? Gij een Fransman, die hier slechts zelden vertoeft, en hier pas een paar dagen zijt? vroeg dr. Cox wantrouwend.

Raffles haalde onverschillig de schouders op, en keek dr. Cox in het nu ongemaskerde gelaat.

Het was een zeer merkwaardig gelaat, een gelaat als van een dode.

Het was geelwit, en zelfs als de man sprak, schenen zelfs zijn lippen niet te bewegen.

Alleen in ogenblikken van hevige opwinding kwam er enig leven in, en vertrok het zelfs krampachtig.

Dr. Cox had baard noch knevel, een brede bovenlip, een krachtig ontwikkelde kaak, en een zeer laag voorhoofd,

hetwelk zeker een prachtig terrein van onderzoek zou hebben opgeleverd voor schedelkundigen.

De ogen waren echter nog merkwaardiger.

Als de man zweeg en luisterde, waren het de ogen van een basilisk, de fabelachtige door zijn blik dodende koningsdraak, strak, schitterend en toch zonder uitdrukking, met een starende blik.

Zij hadden een steengrijze kleur, die echter, als hij zich ergens over opwond, veel donkerder werden, tot zij bijna bruin geleken.

De pupil was wijd, het wit van het oog leek op porselein.

De oogleden waren dik en zwaar en het leek soms wel alsof dr. Cox moeite had, zijn ogen geopend te houden.

Maar dan ineens weer kon zijn blik zijdelings uitschieten, naar een bepaald punt, of een bepaald persoon, en dan leek het alsof er twee dolkspitsen uit zijn ogen schoten; het was inderdaad een giftige, een moordende blik.

Dat was het uiterlijk van de man, naar wie Raffles onafgebroken keek, terwijl hij onverschillig de schouders ophaalde.

— Het spreekt vanzelf, dat ik het niet uit eigen ervaring weet, dr. Cox, zei hij bedaard. Mijn landgenoot, bij wie ik logeer, Jean le Cocq, die hier reeds vele jaren woont, en Londen evengoed kent als Parijs, zo niet beter, heeft het mij verteld.

— Nu, laat het in ieder geval maar eens horen, zei dr. Cox.

— Het betreft een huis in de Victoria-street, waarvan de bewoners thans uit de stad zijn, en morgen terugkeren. Le Cocq heeft dat bij toeval gehoord. Hij weet ook, dat er in dat huis veel kostbaarheden zijn achtergelaten en ook geld, dat zich in een geheime bergplaats moet bevinden. De bewoners hebben dat achtergelaten omdat zij er vast op vertrouwen, dat het alarmsysteem, dat in het huis is aangebracht, de dieven zal afschrikken, en dat zij in ieder geval de geheime bergplaats toch niet zullen kunnen vinden. Mij dunkt dat dit juist iets is, om uw krachten op te beproeven.

Raffles had dit laatste op spottende

toon gezegd, teneinde dr. Cox te prikkelen.

Het bleek al dadelijk, dat hij een kwetsbaar punt van zijn vijand had ontdekt; de nieuwe chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel was ijdel en eerzuchtig.

Hij zag hoe de hand, die op het tafelblad lag, zich tot een vuist balde, en hoe de schijnbaar zo zware oogleden plotseling oprezen en de mysterieuze ogen hem als het ware doorhoorden.

— Ik denk dat het kinderspel zal zijn zei dr. Cox langzaam.

— Zoudt gij denken? zei Raffles kalm. Als gij er waarlijk in slaagt om alle moeilijkheden te boven te komen, wel, dan zijt gij een knap man, en dan zal ik u mijn hulde niet onthouden.

— En gij denkt, dat dit voor mij zeker een reden zal zijn, om dit zaakje te klaren? riep dr. Cox uit, met een spottende klank in zijn stem.

Hij dacht een ogenblik na, en zei toen, met de vuist op tafel slaande:

— Welnu goed, geef mij nadere bijzonderheden. Het moet dus nog vannacht gebeuren, de tijd is kort, maar wij zullen zien, wat er gedaan kan worden.

— Het huis draagt het nummer 19 en de ingang bevindt zich terzijde van een brede koetspoort, zei Raffles. Ik ben er vanmiddag louter uit belangstelling een kijkje gaan nemen, en ik moet bekennen, dat het niet zo gemakkelijk zal zijn binnen te dringen.

— Is er een portier?

— Neen, maar, zoals gezegd, de buitendeur geeft een electricisch alarmsignaal bij de minste aanraking.

— Als men dat weet, kan men de nodige voorzorgsmaatregelen nemen, zei dr. Cox minachtend. Ik heb die dingen méér bij de hand gehad.

— Ik verlang niets liever dan het te zien doen, meester, zei de gewaande Franse markies doodernstig.

— Zouden drie man voldoende zijn? vroeg Cox.

— Dat denk ik wel, maar het is toch wel aan te bevelen een paar meer. Bedenkt, dat gij uw proefstuk gaat leve-

ren, en dat er toch controle moet zijn.

Dr. Cox fronste de wenkbrauwen, maar begreep blijkbaar het billijke van deze opmerking, want hij zei langzaam:

— Goed, dan gaan wij met vijf man. Gij zijt zeker van de partij?

— Daar heb ik, eerlijk gezegd, op gerekend, meester.

— Heel goed. Gij zijt mijn tegen-candidaat geweest, en ik sta er op, u te tonen, dat ik minstens uw gelijke ben.

— Ik hoop het, zei Raffles droog.

— Wanneer moeten wij er op af gaan? vroeg dr. Cox.

— Niet vóór twaalf uur, want voor die tijd is het nog te druk in die straat, antwoordde Raffles.

— Hebt gij de omgeving goed opgenomen? Kan ons de terugweg niet worden afgesneden?

— Onmogelijk, tenzij er onhandigheden worden begaan en dat is natuurlijk onder uw leiding uitgesloten.

Weer vlogen de mysterieuze ogen naar het gelaat van Raffles, om te zien of deze in ernst sprak.

Maar het gelaat van de gewaande Fransman stond strak, en er was niets

anders op te lezen dan intense belangstelling.

Toch voelde dr. Cox zijn wantrouwen niet wijken; in ieder geval zou hij zich voor deze man in acht nemen.

— Er moeten drie bekwame mannen worden uitgezocht, beval dr. Cox op korte toon, met mij zelf, gij, Beaupré, maakt dat vijf. Wij zullen hier om twaalf uur vertrekken, dan hebben wij ruimschoots de tijd om onze maatregelen te treffen.

Toen dr. Cox dit zei, was het ongeveer kwart voor tien.

— Dan ga ik nu enige gereedschappen halen, die ik mijn vriend in bewaring heb gegeven, zei Raffles, terwijl hij opstond, volgens gebruik een buiging voor de chef makend, alvorens het vertrek te verlaten.

Toen hij buiten kwam, wachtte de knaap hem op de afgesproken plaats.

Raffles greep hem bij de arm en fluisterde hem enige woorden in, waarna de jongen het op een lopen zette, terwijl Raffles weer terug ging, om de tas gereedschappen op te halen, welke hij aan de roodharige kroegbaas in bewaring had gegeven.

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

11

HOOFDSTUK VIII

DE INBRAAK

De nodige maatregelen waren spoedig genomen.

Een der bendehoofden had dr. Cox drie der bekwaamste en stoutmoedigste mannen ter beschikking gesteld, die zich spoedig kwamen aanmelden, nadat dr. Cox een masker voor zijn gelaat had gebonden.

— Doe jij maar een masker voor, broer, zei Raffles spottend in zich zelf. Ik ken je nu en ik zal je mooie tronieheus niet vergeten, voor het geval je deze avond de dans zou ontspringen, wat echter al heel onwaarschijnlijk is. Charles Brand gaat op dit ogenblik Scotland Yard inlichten, misschien wel persoonlijk, en als de politie geen flaters begaat, zoals zo menigmaal ten aanzien van wijlen professor Nicholson, dan is dit eerste optreden van de beroemde dr. Cox tevens zijn laatste geweest. Wat Markies Beaupré betreft, hij heeft het aan zich zelf te wijten, dat hij tegelijk met zijn rivaal in handen van hoofdinspecteur Baxter's mannen valt.

Dr. Cox had zwijgend zijn maatregelen getroffen.

Eigenlijk was het zijn eer te na, dat hij zijn loopbaan als chef van een zo wijdvertakte bende als het Genootschap van de Gouden Sleutel zou beginnen met een ordinaire inbraak, maar hij wilde die Franse markies eens tonen, dat zulk een zaak voor hem slechts kinderspel was, ondanks elektrische alarmsignalen en verborgen schuilplaatsen.

En tevens zou hij die Fransman in het oog houden, want hij vertrouwde hem maar half.

Het was hem niet geheel en al duidelijk, waarom een man, die zich zijn

rivaal had betoond nu eensklaps zulk een groot belang stelde in zijn proefstuk en hem er zelfs persoonlijk een aan de hand had gedaan.

En daar dr. Cox er de man niet naar was om te geloven aan onbaatzuchtigheid, zo kwam hij tot de slotsom, dat er iets achter het aanbod van de markies moest schuilen.

Maar wat dat kon zijn, dat kon hij zich niet voorstellen. Hij zou echter een oogje in het zeil houden; dat was zijn onwrikbaar besluit.

Omstreeks middernacht was alles voor de onderneming in gereedheid gebracht, en een paar minuten later verliet het vijftal de onderaardse vergaderplaats.

Er werd afgesproken, dat dr. Cox en markies Beaupré, die het gelaat van de aanvoerder onbedekt mocht zien, vooruit zouden gaan, en de drie anderen precies om half twee onder de koetspoort van het huis in de Victoriastreet zouden zijn.

En zo togen de twee mannen, die een dag te voren tegenover elkander hadden gestaan, gezamenlijk op avontuur uit. Maar daar dr. Cox een voorzichtig man was, hield hij de hand in zijn rechterjaszak, geklemd om de kolf van zijn revolver.

Er werd weinig gesproken gedurende die eigenaardige wandeling.

Raffles had volstrekt geen lust om zich met deze geslepen misdadiger aan zijn zijde, in een gesprek te begeven en Cox wilde zijn aandacht niet laten afleiden door al te veel woorden.

Het was tien voor half twee toen de twee, ieder voorzien van hun tas met inbrekerswerktuigen, welke zij onder hun kleren droegen, de bewuste koetspoort

naderden.

Op en neer lopend, snel een portiek in gaande als de regelmatige stap van een patrouillerende agent in de verte hoorbaar was, wachtten de twee mannen zwijgend de komst der drie bendeleden af.

Dezen verschenen precies op tijd, en snel ging nu de kleine troep de koetspoort binnen.

— Daar is de deur, zei Raffles fluisterend. Beproof nu uw krachten maar eens, mon cher.

Dr. Cox, die zijn masker weer had voorgedaan, wierp hem een stekende blik toe.

Hij gaf echter geen antwoord, haalde zijn schouders op, en wenkte de anderen, hem te volgen.

Aldra stonden allen voor de deur en met de handen in de zijden keek Raffles toe.

Dr. Cox had zijn tas met gereedschappen neergezet en geopend.

Hij nam er op de tast een eigenaardig gevormd instrument uit, dat bestond uit een boorijzer, waaraan met een kogelgewricht een stalen arm was bevestigd, eindigend in een scherpe stift van hetzelfde metaal.

Deze stift kon, door middel van een gemakkelijk draagbaar electrisch toestel, binnen enkele seconden wit gloeiend worden gemaakt.

Dr. Cox zette het boorijzer tegen het onderste deurpaneel, schakelde de batterij in, drukte met een houten handvat de stift in het hout en begon deze daarna in een kring te bewegen.

Met een zacht sissend geluid brandde de gloeiende stift zich een weg door het hout, een rond stuk van ongeveer vier decimeter in doorsnede uitbrandend...

— Mijn hulde. Mijn oprechte hulde, zei Raffles op zachte toon. Iets dergelijks heb ik nog nooit gezien. Cher maître, ik heb bewondering voor u.

Dr. Cox keek slechts even op, met een flikkering van trots in zijn ogen en mompelde:

— Mijn eigen uitvinding, pas een maand oud.

Intussen sneed de gloeiende stift

steeds dieper en dieper door het hout, en binnen tien minuten kon dr. Cox het ronde stuk met behulp van de boor uit het paneel trekken.

Hij deed het instrument weer in de tas en zei tot Raffles op het gat wijzend, en met een grijns om zijn dunne lippen:

— Aan u de eer, mijn waarde markies.

Raffles scheen even te aarzelen, bukte zich, en kroop door het gat, terwijl hij in zich zelf mompelde:

— De vent berokkent mij intussen vrij wat reparatiekosten aan mijn huisdeur.

Spoedig stonden allen in de vestibule, waar het stikdonker was.

— De trap is links, fluisterde Raffles. Aanstonds kunnen wij licht maken.

Op het gevoel bestegen de inbrekers onhoorbaar de trap, maar ternauwernood hadden zij het portaal bereikt, of hun ogen werden verblind door het licht uit vier electrische zaklantaarns en een heldere stem riep:

— Handen omhoog.

— Te vroeg riep Raffles woedend. Zullen de ezels het dan nooit leren?

Zijn uitroep was van pas.

Met een kreet als van een wild dier had dr. Cox de man die hem volgde opzij geduwd en zich in een oogwenk langs de trapleuning laten glijden. Met ongeëvenaarde vlugheid dook hij door het gat in de deur, schepte de agent die daar op wacht stond, en rende weg de duisternis in.

De drie andere bandieten waren zo verbluft, dat zij geboeid waren voor zij het wisten.

Maar Raffles was niet tevreden.

Met gefronst voorhoofd richtte hij zich tot de detective, die dr. Cox zonder succes was achternagerend en nu hijgend de trap weer was opgekomen en zei:

— Het spijt mij, het te moeten zeggen, inspecteur, maar gij hebt het fijnste wild juist laten ontsnappen.

— Dat is nog zo zeker niet, mijnheer, luidde het antwoord. Wij hebben hier in huis een gebonden en geknevelde man gevonden, die niemand anders is dan een lang gezocht Frans bendevoofd, een

zekere markies Beaupré. Maar wie zijt gij eigenlijk? Uw stem klinkt heel anders dan die van de man die ons heeft ingelicht.

Hij richtte zijn lantaarn ter hoogte van Raffles' gelaat, maar deinsde dadelijk met een kreet van verbazing en schrik achteruit.

— Beaupré. Ontsnapt!... en nu hier. Daar speelt de duivel mee. Boeit hem, mannen.

De agenten, die het bevel wilden opvolgen, grepen in het niets.

Raffles, die tegen een houten wand van het portaal had geleund, was als het ware dwars door de muur verdwenen.

En aan de andere kant van die muur hoorde de woedende detective een helder, spottend gelach, dat snel wegstierf...

HOOFDSTUK IX

RAFFLES MAAKT ZICH EEN BONDGENOOT

Een dag was voorbijgegaan.

Raffles en Brand zaten in de rookkamer van het huis in de Cromwellstreet de belevenissen van de vorige avond te bespreken.

In de middagbladen hadden zij over de arrestatie van Markies Beaupré gelezen en natuurlijk ook het omstandig verhaal van het merkwaardig gebeuren in het huis aan de Victoriastreet, waarin zij persoonlijk een grote rol hadden gespeeld.

Raffles drukte het peukje van zijn sigaret uit en zei:

— Wij zijn de dans ontsprongen, maar dr. Cox, helaas ook. Feitelijk was dus al onze moeite vergeefs.

— En Beaupré dan?

— Dat is het juist. Nu zit er een man gevangen, die eigenlijk dr. Cox in handen van de politie had moeten spelen, al is het dan langs een omweg. Daarom immers nam ik zijn plaats in. Als het geluk niet gewild had, dat ik juist tegen het geheime schot van de nooduitgang geleund had, was ik er ook bij geweest. En daarom Beaupré moet worden bevrijd. Die man moet mijn bondgenoot, mijn werktuig worden in mijn strijd tegen dr. Cox. Die strijd is zeer aanstaande en het zal er om spannen.

— Hoe zo?

— Wel, een uur geleden is er in het huis in de Victoria-street een briefje bezorgd aan het adres van Dr. Brown. Dat briefje was van Cox en het luidde:

« John Raffles, dat was een gemene streek van jou. Ik doorzie nu alles. De Beaupré in de gevangenis is de echte en jij was zijn namaaksel. Je bent nog niet van me af en ik zal je wel weten te krijgen.

COX. »

— Duivels.

— Daarom, Beaupré moet bevrijd worden. Hij haat dr. Cox als de pest en zijn wraakzucht zal ons tot een wapen zijn, om de nieuwe chef van de bende te bestrijden en ten ondergang te brengen.

— Maar hoe zullen wij dat kunnen doen? Beaupré zit in voorarrest en je weet niet eens waar.

— Dat is te weten te komen. En als ik dat eenmaal weet, komt het wel voor elkaar.

— Op welke manier?

— Door mij uit te geven voor de gevangenisdokter.

— Ken je die man dan?

— Zeer goed. Een man met een lange, grijze baard en lang wit haar. Een prachtige kop om na te maken.

— Wat moet die dokter bij Beaupré uitvoeren?

— Hem een geneesmiddel voorschrijven voor een kwaal, die spontaan ontstaan is.

— Dat is dus louter fantasie?

— Louter fantasie, maar als ik de patiënt onderzoek, druk ik hem een van mijn zelfgemaakte vijltjes in de hand, en

dat is geen fantasie, maar pure werkelijkheid. Ik ga nu aanstonds aan het werk.

Raffles ging naar zijn slaapkamer, haalde zijn ingrediënten voor een vermomming voor de dag en zette zich voor een toiletspiegel. Aan de hand van een foto, die hij uit een medisch tijdschrift had geknipt, maakte hij in een minimum van tijd de kop na van een eerbiedwaardige geleerde en verscheen aldus in de rookkamer voor de critische ogen van zijn vriend Charles Brand.

— Wat zeg je er van, Charles, vroeg Raffles, aardig kopje, wat? Hier heb je zijn portret ter vergelijking. Ik ga er nu op uit, om te weten te komen, waar ze Beaupré hebben opgeborgen. Ik denk in het Huis van Bewaring, waar men alle verdachten naar toe brengt, die in voorlopige hechtenis moeten wachten tot hun zaak voor de rechter komt. Over een paar uren hoop ik je goede tijding te komen brengen.

Raffles knikte zijn vriend opgewekt toe en ging er vol goede moed op uit.

Zijn onderzoek werd met succes bekroond en nog binnen de bepaalde tijd keerde hij terug, en zei glimlachend tot Brand, die hem vol verwachting tegemoet trad:

— Alles ging als in een toneelstuk zo vlot. De markies bleek te lijden aan een ziekte die « ruimtebegeerte » genoemd zou kunnen worden, in tegenstelling met « ruimtevrees ».

— En heb je in het briefje dat je hem met dat vijltje hebt toegestopt, geschreven wie zijn edele bevrijder eigenlijk is?

— Ja, waarom niet? Dat mag hij gerust weten.

— Waar is zijn cel?

— Op de tweede verdieping, het derde venster van de hoek, aan de zijde van een groot onbebouwd terrein. Geknipt voor mijn doel.

* * *

Om drie uur in de nacht slopen twee mannen dicht langs de buitenste ringmuur van het Huis van Bewaring, aan de zijde van het uitgestrekte, onbebouwde terrein.

Die twee mannen waren John Raffles en Charles Brand.

Zij stonden doodstil, toen aan de andere kant van de muur de regelmatige voetstappen van een schildwacht weerklonken.

Toen die stappen weggestorven waren haalde Raffles van onder zijn lange jas een stalen boog te voorschijn, en een pijl, waarvan aan het einde een dun, sterk zijden koord geknoopt was.

Hij speurde even langs de muur, tot zijn ogen ten slotte gevestigd bleven op een wit zakdoek, welke uit het derde celvenster op de tweede verdieping hing legde de pijl op de boog, spande deze en mikte zorgvuldig. Snorrend vloog de pijl door de lucht, het koord meevorend, en suisde door de tralies naar binnen...

De zakdoek verdween.

Raffles en Brand trachtten met hun blikken de duisternis te doorboren en luisterden scherp naar elk geluid.

De voetstappen van de schildwacht naderden en stierven weer weg.

— Het is tijd, zei Raffles zacht.

Als een kat klom Brand op Raffles schouders, zodat hij de bovenkant van de muur kon bereiken, met de bovenste sport van een touwladder tussen de tanden geklemd.

Hij wierp de ladder over de muur, bevestigde deze met een stalen haak aan het hekwerk boven op de muur en sprong naar beneden.

Bijna op hetzelfde ogenblik verscheen het hoofd van een man boven de muur, toen een bovenlichaam.

Met katachtige vlugheid klom deze gedaante over het hekwerk, en viel aan de voeten van zijn bevrijders neer.

Hij greep de hand van Raffles en zei hijgend:

— Ik dank u, monsieur Raffles. Ik hoop u dit te kunnen vergelden.

— Dat kunt gij, door mijn bondgenoot te worden in mijn strijd tegen dr. Cox. Gij bestrijdt hem als uw mededinger naar de macht; ik bestrijd hem als mijn doodsvijand. Gij behoeft niets anders te doen dan te trachten te ontdekken wie dr. Cox eigenlijk is. Ik van

mijn kant zal hetzelfde doen. Weten wij dat eenmaal, dan is de rest niet zo moeilijk meer. Hier hebt gij een overjas en een hoed. Ik behoef u niet te zeggen wat gij allereerst doen moet. Maak u uit de voeten, en als gij wat weet te melden, zend dan een telegram aan het adres van dr. Brown in de Victoriastraat 17. Ons doel is hetzelfde.

Markies Beaupré knikte bevestigend met het hoofd en zei:

— Tezamen zullen wij dr. Cox vernietigen. Adieu, et merci beaucoup.

Een tel daarna was Markies Beaupré in de duisternis verdwenen.

Raffles zond hem een veelbetekenend glimlachje na en mompelde voor zich heen:

— Eerst de ene schurk met de andere vangen, en dan ten strijde tegen de bende...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Onrust op de River Side Drive

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

16 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar **f 5,-** of meer
met **f 5,-** per maand

1. Recht is Recht } beide door
2. De Opstandige Cowboy } Frank W. Arner
3. Moordenaars van de Diamond-A }
4. De Bandiet van de Powder Valley } door Denton Bardswell
5. Johnny Santee door Arthur Marston } door Peter Fidd
6. Helse Jacht door W. C. Tuttle }
7. Bloedspoor door Clem Cole }
8. Ranch der Verschrikking } alle door
9. De Man met het Buffel- } Gladwell
masker } Richardson
10. Moorndend Lood }
11. De Schat in de Canyon }
12. De Man van Arizona } alle door
13. Lokaas } Ch. H. Snow
14. Texas Sheriff }
15. Bittere Haat }

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten **f 88,50**. Nu slechts **f 44,25**, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met **f 5,-** of meer per maand. Na ontvangst van naaststaande bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van **f 44,25** / de 1e termijn van **f** *
is haden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES:

L. L.

